

Előfizetési díj:

Vidékre, postán:
vagyhelyben, házhoz hordva:
Negyedévre . . . 1 frt. 50 kr.
Félévre . . . 3 " — "
Égész évre . . . 5 " — "
Megjelenik e lap hetenként
egyszer, Vasárnap.Előfizetési pénzek el-
fogadtnak Gallia Fülöp
könyvkereskedésében Kec-
skeméten.

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sor, egyszeri
hirdetésnél 5 kr.; — többszöri
vagy terjedelmes hirdetések-
nél árleengedés adatik.A nyilttérben való közle-
mény 3 hasábos soráért 10 kr.
számíttatik.Hirdetések elfogadtnak Gal-
lia Fülöp könyvkereskedésében
Kecskeméten. — Hirdetések ezen-
kívül fölvetetnek még M. Zoisler
hirdetési irodájában. (Post, Király-
útcza 60. sz.)

Miben hasonlítunk mi a régi görögökhöz.

Bármily badarnak láttassék is e kérdés az első pillanatra, mégis van Kecskemét népének multjában és jelenében nagyon sok jellemvonás, mely megengedi, sőt kétségen kívül helyezi, hogy közöttünk és a régi görögök, a világ legmiveltebb nemzete között sok és nagy hasonlatosság van. Hogy a görögök egy tömör nemzetet képeztek, mi pedig csak egy városnak vagyunk szerény számú lakói, az különbséget nem tesz; mert maga Róma a világ egykori legnagyobb hatalmassága is csak egy pár pástor gyerkőcze által épített kunyhókból és barátságába vont czimborákból lett nagygyá. Hasonló módon Spárta és Athenae, Göröghon magva is kezdetben csak egy-egy csoport pástor-népnek volt megtelepülési helye és mégis oly nagygyá és hatalmassá lett, hogy Göröghon történetének minden szála e két városból indult ki és e két városba tért vissza, mint a kört képző görbe vonal, s e két városnak fénykora volt a nemzet fénykora, bukása pedig maga után vonta az összes nemzet bukását.

Spárta folyton a nyers erőben kereste támaszát s minden férfit katonának nevelt. A most uralomra jutott baloldal annyiban már hasonlít a spártaiakhoz, hogy a nyers erőt ő is elégnék tartja uralmának fenntartására, és ez is katonának nevelne mindenkit, mert nagyon ohajtja az önálló nemzeti hadsereget, csak hogy azt nem saját gyermekeiből, hanem cselekből, horvátokból, tótokból, oláhokból és Isten tudja miféle potentátokból szeretné kiállíttatni, költségeit pedig valamely szomszéd-tartomány által akarja födöztetni, mert a baloldalnak sem fizetni nem szabad, sem szolgálatot tenni, csak szájhösködni és a más verejtékkel szerzett vagyonán osztozni.

Athenae mindig az értelem és tudomány fensőbbségében helyezte bizodalját s nem egyszer bebizonyította, hogy valamint egyeseket, úgy egész községeket és nemzeteket is csak a mivelttség és tudomány tehet nagygyá. Mokra atyánk fiai meg ebben a tekintetben így gondolkoznak, nekik elég, ha két jogtudoruk van Salamon asztalokban és Dunszt kocsmárosban. Az athenaei polgárok, midőn valamely középület fölemeléséről volt szó, mind azt kiáltották: „azt kell építeni, a mi szebb és drágább“, nálunk ez a jelszó: azt, a mi olcsóbb, vagy a mit ingyen adnak.

Mi lett a vége Görögországnak, s mi lesz a mienk? Spártának nyers ereje elfogyott s nyom nélkül elveszett. Athenae le-

térvén a nemes ösvényről, melynek követezése őt a világ fénypontjává emelte s megkezdvén a saját kebelébeni dúlakodást és nagy emberei iránti hálátlanságot, elbukott s maga után vonta az összes nemzet bukását.

Alig hiszem, hogy volna hazánkban város, mely Athenaehez e tekintetben jobban hasonlítana, mint Kecskemét; mert valamint az athenaeiek létük alkotmányán minden nagy emberüket a legrútabb hálátlansággal fizették, úgy mi is oda jutottunk, hogy egy pár szájhős által félrevezetve, a legdühösebb ellenségeivé lettünk minden nemes kebelnek.

Athenaenak első nagy embere Milciades volt, ki a marathoni mezőn 10,000 polgártársával megverte a perzsák tizszeranynyira menő seregét és megmentette a végpusztulástól hazáját, s mi lett a jutalma? börtönben halt el, mert az elvesztett második esata után reá rótt sarcot nem bírta megfizetni. A második nagy emberük Aristides volt, az igazságos, a kit eszerép szavazattal 10 évi száműzetésre ítélte, csak azért, mert legigazságosabbnak nevezték. Ennek száműzetésénél történt azon, a történelemben páratlan esemény, hogy egy irni-olvasni nem tudó magát Aristidest kérte meg, hogy írja fel egy darab eszerépre, melyet neki átadott, Aristides nevét. A megszólított Aristides mosolyogva kérdezte, mit vétett neked ez ember, hogy őt száműzni akarod? Nekem — felelé a mokra — semmit, sőt nem is ismerem; de ki nem állhatom, hogy őt legigazságosabbnak nevezik. A harmadik nagy férfi Temistokles volt, a ki Görögországot nemcsak megvédte a másfél milliónyi perzsa sereg ellenében, hanem a perzsa uralmat a maga területén is megingatta; jutalmul ezt is száműzték s kénytelen volt az agg hős, hogy halálos ellensége kezei közé ne jusson, méreggel vetni véget életének.

És mi történt a görögökkel, miután minden nagy emberüktől megfosztották magukat. Megkezdették az élethalál harcokat egymás ellenében és jött egy mindent ígérő jóbarát, a ravasz macedoniai király, ez megválasztatta magát előbb vezérnek, azután csakhamar járma alá hajtotta és mind szabadságától, mind vagyonától megfosztotta a görögöket. Nézzétek csak baloldali polgártársak, mennyi ilyen bejött és megválasztott hadvezér van már most is közöttetek, a kik csak az alkalmat lesik, hogy macedoni Fülöpökké lehessenek.

Nekünk kecskemétieknek ez idő szerint Milciadesünk, Temistoklesünk és Aristidesünk egy férfiúban van egyesítve, a kit mindannyian mint nemes lelkű s önzetlen

hazafit, föltümulhatlan munkás polgárt és városunk legnagyobb jótévőjét ismerünk. De mégis hát kiesoda ez a nagy férfi? fogja kérdezni egyik vagy másik olvasó, a kikben a görögök, a világ legmiveltebb nemzetének legfőbb emberei vannak egyesítve? Hát ki volna más, mint Horváth Döme, az az egyszerű érdemekben megőszült polgára Kecskemét városának, a ki a magyar felelős kormány egyik legünnepelebb méltóságos tagja, városunk mivelt fiatalságának általános Döme bátyja, a vele egykorúaknak pedig közös barátja. Azon egyszerű polgár, a ki 1848-ban mint kormány biztos buzditásával és lelkesítésével városunk fiaiban fölkeltvén a hazaszeretetet és bátorságot, kieszközölte, hogy városunkból mintegy 2000 harczoza került ki a szabadságnak, az, a ki a harcra kész gerilla csapatot, s a hadjárat végéig vállalkozó 700 főre menő honvéd-csapatot szervezte. Azon munkás polgár, a ki az

és 53-as években, az elnyomatás leg-súlyosabb szakában, nemzeti művelődésünk emelésére szimmiutár irótársulatot alkotott s Obernyik, Ács, Horváth és más társakkal szövetkezve, magyar irodalmunkat francziából, angolból és németből fordított jeles szimmiűvekkel gazdagította. A nemzeti szellem ébresztésére Kazinczy estélyeket és felolvasásokat rendezett. Az 59-es években Katona József világhírű Bankbányának kiadását és a Katona-émlék fölállítását kieszközölte, s ez utóbbi költségeinek fedezésére saját szerény vagyonából a legutóbbi időben is 800 forintot fizetett! A kecskeméti cath. főgymnasiumnak, mely négy osztályú algymnasiummá volt csonkítva, 8 osztályúra való kiegészítését kivívta, s hogy az intézet az időtől fogva folyton a legjobb tanerőkkel láttatik el, kieszközölte. A két főgymnasium ifjúsági könyvtárát, a casinói, iparegyleti, olvasóköri és más egyletek könyvtárát számos értékes könyvekkel megajándékozta. Az, a kinek magas befolyása és fáradhatlan buzgótsága a közoktatási ministeriumnál keresztül vitte, hogy a városunkra úgy, mint vidékére, jótékony hatású, s már is virágzásnak indult reáliskolát, a vele kapcsolatban megnyitandó iparos iskolával együtt folyton a kormány látja el tanerőkkel és taneszközökkel, valamint azt is, hogy a legközelebb életbe léptetendő gazdasági iskolát oly kedvező föltételek alatt nyertük meg, a milyenről álmodni sem mertünk volna, csak az ő fáradozásainak eredménye az is, hogy a kath. főgymnasium növendékei a tandíj-, az elemi iskolákéi pedig a fűtőpénz fizetésétől is felmentettek.

A takarékpénztár eszméjét ő penditette

meg és ez üdvös intézményt, mely városunk felvirágoztatását egyedül képes előmozdítani, ő eszközölte ki. A kecskeméti gazdasági egyesület, melynek első gyűlését, mint országos gazdasági egyesületét, már a 61. évben megtartotta, de a provisorium által eleibe gördített akadályok miatt akkor még ki nem vihették, a 65. évben ő hozta létre, s ő eszközölte ki, hogy a kormány az egyesületnek a tényészsértések beszerezhetőse a legközelebbi időkben pénzt előlegezett. A most már virágzó gazdasági gőz-malem az ő kezdeményezésének, buzdításának és szorgalmának köszöni fényes létét. Hogy városunk elsőrendű törvényszéket nyert és ahhoz majdnem kizárólag Kecskemét fia alkalmaztattak bírának és ülnökökül, szintén csak az ő magas befolyásának üdvös eredménye.

A műkert, mely annyi nemes gyümölcs-fajjal gazdagítja szőlőhegyünket, és mely már is annyi ezer forint évi bevételt biztosított szorgalmas polgártársainknak, szintén az ő közbenjárásának köszöni létét. Végre, hogy többet ne említsek, a legközelebb megnyitandó, s előbb csak Kecskemétre szorítkozni szándékozott iparműkiállítást is ő vitte annyira, hogy a rendező bizottság tudta nélkül egyszerre csak országos iparkiallítási méltóságra emeltetett és a magas kormány által 1800 forinttal ajándékozott meg a költségek fedezésére. No de köztünk legyen mondva, az ipar-egyesület — tisztelet a nagyon kevés kivételnek — nem is marad hálátlan irányában, mert nincs az a csapszék, a hol nevét ocsmányabb módon emlegetnék, mint itt, s a hol több és dühösebb ellenségei volnának, mint itt.

Ime tisztelt olvasó közönség, itt vannak a tények szárazon elősorolva, melyek miatt bátorságot vettem magamnak alsó, vagy második kerületi követjelöltünket Horváth Döme urat a görögök három főemberével összehasonlítani. Hogy valjon jogosan tet-

tem-e és tehettem-e azt annak megítélésére semmi sem szükséges egyéb, mint egy pár percnyi önzetlen és részrehajlatlan gondolkozás az ismert tények fölött.

Gondolkozunk tehát emberileg, de egyszerűsággal és igazságszerető emberek módjára, miért lett Görögország fennemlített három férfja az egész hon legnagyobb fiává? Mert mindenik amnyit tett hazája és nemzete jóléteért, amennyit más senki, ebből azután önkényét következik az is, miszerint én H. D. urat szintén azért nevezem városunk legnagyobb fiának, mert annak érdekében amnyit, mint ő, nem tett közölünk senki; de legkevésbé az ellenébe föltolt követjelölt, a kinek a város iránt eddig csak épen annyi érdeme van, hogy adófizető polgár, és hogy fizetésért egy pár évig már hivataloskodott, ez pedig szerintem nem érdem, hanem csak mindennapi kötelesség-teljesítés, a mely alól kibújni a törvény nem engedi. De még többet mondhatunk, kimondhatjuk még azt is bátran és öntudatosan, hogy széles e hazában nem találunk még egy várost, melyért egyik polgára amnyit tett volna akár az anyagi, akár a szellemi jóllét emelésére, mint H. D. úr. De amnyit is elmondhatunk ám bátran, hogy annyi méltatlansággal és amnyit ocsmány rágalommal sem illette egy város sem egyetlen jótévőjét, mint Kecskemét baloldali polgárai; és ebben ugyan egy hajszálalig hasonlítanak ám a mivelt görögökhöz, de csakis itt az irigység, kajánság és fekete hálátlanság terén, mert ezek közül is kész volna bármelyik, még az is, a ki létét egyedül neki köszönheti, s a ki ha valahol vele találkozik, a legalázatosabb Judás-arczezal üdvözli, akár mint Temisztoklest a börtönben megfojtani, akár örökre száműzni. És miért? arra már ő is azt felelné, mit az Aristidesnek cserepet nyújtó mondott, mert nem türheti, hogy legigazságosabbnak nevezik, s mert nem türheti, hogy van Kecskemétnek egy fia,

kinek nemes szive szüntelen csak a közjóért dobog, s a kit minden becsületes ember tisztel.

És mit gondolnak tisztelt polgártársak, kik azok a mérget sziszegő kígyók; a kik követjelöltünket minden áron moeskolják és rágalmaznak? nézzenek végig rajtok, egytől-egyig mind olyan emberek, kik vagy saját tehetetlenségüket az által akarják elpalástolni, hogy másnak érdemeit ócsárolják, vagy olyanok, kik néhány év előtt egy zsebkezdőbe hozták ide minden vagyonukat, és csak úgy vélenek a jóhiszemű polgárok felett basáskodhatni és csak úgy vélik azok véréit utolsó esepjéig kiszivhatni, ha előbb valódi jótévőjüktől és védangyaluktól megfosztják, hogy ne legyen a ki polgártársait őszintén figyelmeztetése e természet-ellenes emberek üzelmeire és családi törekvéseire.

És mondják meg tisztelt polgártársak mire vezethetne bennünket kecskemétiéket az a legrosszabb eset, a mit Isten megtörténni nem engedhet, hogy H. D. urat városunknak vad része csakugyan megbuktatná, semmire egyébre, mint saját szülővárosunk kétségtelenül bekövetkező, súlyosdására és bukására; mert H. D.-nek bukása azonos városunk jólétének bukásával. Az országgyűlés, mint az eddigi választásokból is nyíltan látható, H. D. bukásában egy tevékeny tagot ugyan vesztené; de többsége ez által legkevésbé sem lenne kockáztatva, mert már az eddigi választásokból is, mit alább olvashatnak önök, kitűnik, hogy a jobboldal tekintélyesebb többséggel soha nem rendelkezett, mint milyennel a jelenleg megnyitandó ülészen rendelkezni fog. Avagy lehet-e, emberileg ítélve meg a dolgot, azt himni, hogy a kormány, ha mi csupa baloldali követeket küldenénk, városunkat, mint halálos ellenségeinek fészket, saját érdekeivel homlokegyenest ellenkezve, több olynemű kedvezményekben is részesitené, milyenekben

TÁRCZA.

Szöke Julcsa.

I.

„Szöke Julcsa, szép galambom, kedvesem,
Ezt a rózsát fogadd tőlem kedvesen;
Szép virág ez, piros rózsza a neve,
Barna Bandi, a te babád,
Ma hajnalban szedte le.“

„Nem kell nekem piros rózsza, se' fehér,
Szép két orezád mindegyiknél többet ér;
Virág vagy te magad is, én virágom,
Az is maradsz a síromig —
Senki más e világon.“

Szöke Julcsa Barna Bandit szerette,
Barna Bandi Szöke Julcsát ölelte;
Együtt voltak, ha éjfélt vert az óra, —
Együtt mentek minden este
Vigadni a fonóba...

II.

Perg az orsó a lányok gyors kezében,
Hogy anyjuktól otthon panasz ne legyen.
Aztán mikor vége van a fonásnak,
Mint már szokás minden este:
Csókkal esnek egymásnak.

Legény a lányt csókolja és öleli,
Amint ezt a „játársódi“ mondja neki; —
Sikolt a lány, s fölugrik, mint özike, —
Arca halvány, miként téiben
A lehulló hópihe...

Szöke Julcsát szintén előkerítik;
Viganóját két vállára terítik;
Ugy ölelik, csókolják a legények...
Hej de róla a fonóban
Sok furesát is beszélnek...!

III.

Temetés van a faluban, temetés,
Mint a zápor, amnyit ott a könyezés...
A halottra reá borúl két öreg, —
Hogyha látnád bánatukban:
A szived repedne meg.

A lányok is mind ott vannak mellette,
Hisz a halott mindegyiket szerette; —
Siratják is, — lelkükön van a bánat,
S sötét képe e szomorú,
E szánalmas példának...

Zúg a harang, — megindul a gyászmenet,
„Isten adjon a lelkének menhelyet!“ — —
A halottat amnyit ezren könyezik...
Szöke Julcsát gyermekével
A mély sirba temetik!

Pásztor Ferencz

TERÉZ.

(Regény.)

Francziából fordította:

Földváry Mari.

(Folytatás.)

VIII.

Ürnő és szobaleány.

Két nap óta kész volt az utánzott levél, melyet utolsó előtti fejezetünk végén említettünk.

Terve előírva, határozata készen volt: gyalázatos esel által akarta Terézt kelepezébe keríteni.

Gontran jól ismerve N.-t, tudott büntársat szerezni, kinek közreműködése szükséges és biztos volt. Jól tudván, hogy az egész csak néhány aranyba kerül.

Egy kétes hírű öreg asszonyhoz ment, kinek rossz kinézésű háza magánosan állt a Cours-Neuf-en, a város legelhagyottabb sétatán, — s ezzel gyorsan megegyezett.

Este, csaknem az éj beálltával, épen midőn Follette ürnő számára tett vásárlásból a palotába sietett vissza, Gontran küldötte által megszólított.

— Kisasszony! — mondá a borzasztó teremtmény, — itt van egy sürgős levél, melyet titokban kellene Rigál Teréz kisasszonynak átadni.

A leány egy pillanatra megállt, de a nőt megtekintve, válasz nélkül távozni akart tovább.

— Kisasszony! — folytatá ez a leánykát követve, — nagyon fontos ez, biztosítom, hogy Teréz kisasszony neheztelni fog, ha nem teljesíti e megbízást.

Follette folytatá útját. Hagyjon el, mondá, lép-teit gyorsítva.

— Szegény János úr! — sohajtott az agnő.

E névre Follette mintegy kívülten állt meg.

— Tehát János úrtól van e levél? — mondá oly hangon, mely felindulását elárulá.

— Azt nem mondám, — válaszolt Gontran küldötte; — én azt mondám: szegény János úr!

— E levél tehát őt érdekli?

— Jobban, mint képzelheti ön; és az ő nevében kérem, saját kezéhez adja annak, kit az imént neveztem.

— Adja ide!

És Follette átvéve a talányos levelet, a palotába futott, gyorsan felsietve szobájába, bezárkózott; aztán — mindig kezében tartva a küldeményt, gondolkozva és meghatva ült le ágyára.

Mit tartalmazhat e levél? Mi van e boríték

eddig Horváth Döme úr magas befolyása és a haza érdekében tett fáradozásainak elismerésül tett? Bizonyára nem.

Azért tisztelt polgártársak a választások előestéjén, mi csak azon egyszerű tanácsadással kívánunk még önökhöz fordulni, hogy állítsák maguk elé szellemileg a négy követjelöltet, ítéljék meg azok multját, jelenét, tehetségeit és érdemeit; de önzetlen és elfogulatlan lélekkel. Azután lépjenek a szavazó-urnához és még egyszer megfontolva a tett messze terjedő horderejét, szavazzanak becsületes, hazáját és szülővárosát hön szerető magyar emberhez méltó lelkiismeretességgel. Isten önökkel!

Egy választó polgár.

Kecskemét, június 16. 1872.

Városunk felső-kerülete deákpárti választó polgárainak a mai nap ismét félreérthetetlen bizonyítékot és örömteljes meggyőződést szerzett arról, miszerint ünnepelt követ-jelöltjöknek ifjú Szeless József honvédtiszt és jogakadémiai tanárnak a megtisztelő állásra történt kiszemelése által oly szerencsés választást tettek, melyhez hasonlóval széles e hazában nagyon kevés választó-kerület dicsekedhetik, miután jelöltjökben az önzetlen polgári erény, életkorát messze túlhaladó állambölcséségi ismeret, a tette mindenkor kész, kitartó ifjú erővel és elragadó szónoki tehetséggel van párosulva, mely szép tulajdonainak a legfényesebb bizonyítékát adta ma is, midőn választói őt, a már eddig is kétségtelenül bebizonyított nagy tehetségeinek elismerése jeléül egy értékes honvéd-karddal ajándékozták meg.

A megtisztelés e jól választott tárgyának átadást a színház téres termében történt mintegy 3000-re menő diszes közönség jelenlétében, kiknek az ünnepély czélját Dékány István jogtanár a következő szavakban adá értésére:

„Tisztelt Polgártársak!

Midőn városunk felső-kerületében a szabadelvű deákpárt a jövő országgyűlésre követjelöltről gondoskodott s annak felléptetését elhatározta, a jelölt kiszemelésével, — mint az alsó-kerületre nézve is, — kebelében irányadók azon tekintetek voltak, hogy azonkívül, miszerint az illető a párt politikai elveitől áthatva legyen, első sorban s főleg a törvényhozói nagy fontosságú hivatáshoz szükséges általános műveltséggel, és különösen a történelmi, jog- s államtudományok rendszeres alapos ismeretével s egyszersmind előadási vagy szónoki képességgel is bírjon; mely kellekek nélkül, az országgyűlésen széket vagy padot haszontalanul ülő és üres handabandázó igen, de valódi törvényhozó senki nem lehet.

Birjon továbbá hön munkaszeretettel s kitartó munkaerővel, hogy ez, párosulva nála a jog- s államtudományi kellő szakismerettel, hasznos szolgáltatásra lehessen, s diszére váljék úgy a törvényhozásnak, mint hazánknak s közelebről városunknak is; ne pedig mint csupán szavazó-gép, és a képviselői szállás és napi díjak felszedőgője foglaljon helyet a nemzet képviselőjében.

Végre birjon önzetlen tiszta jellemmel és nem üres szavakban, szájhődségben álló, hanem tényleg igazolt hazaszeretettel és kellő erkölcsi erővel s bátorsággal szembeállni s megvívni észszel s ha kell fegyverrel a haza bármely fajú ellenségével: zsarnoksággal úgy, mint demagógiával, azon mindig csak saját hasznukat leső, s a zavarosban halászni szerető népámitókkal, kik teljesíthetetlen ígéretekkel, s rágalommal, — mely már a mindennapi társalgás hangjává lett náluk, — s az erkölcselenségnek cynismusával izgatnak, nemcsak a legönzetenőbb, legtisztább jellemű hazafiak becsülete, hanem államjogi szerződvény, szentesített törvények és jogérvényes alkotmány ellen; s pedig ők voltak részben legkézségesebb szolgálói, egyik spitzlije, másik halott-finánca, a 3-ik adóhajtója, a 4-ik Reichsrath mellett agitálójá s az az átkos emlékü absolutismusnak és Entwurfának, részben szolgálékü uszályhordozói azok gyűlölt közegeinek; — kik demokratáknak vallják magukat, s majd megpukkadnak a gögtől, és legnagyobb pióczi a népnek, — kik adó elengedéssel ámitanak, s ha uralomra vergődnek, legelső eselekvényük az adózók terheinek súlyosbítása, — és kik (tisztélet a tisztelteméltó kivételeknek) ide költöztek, nem izlést, finomságot, szerénységet, felebaráti szeretetet, valódi demokrátiát és humanismust, hanem durvaságot, szemtelenséget, gyűlölséget, erkölcselenséget terjeszteni, s feldülni ezen a beköltözöttek demagóg uralmát megelőző korban a legjobb egyetértésben és kölcsönös felebaráti szeretetben élt népnek békéjét, nyugalmát, hogy részint tovább szíhassák a nép zsúját, részint hogy tért foglalva, majd feldüljék a nemzet békéjét s folyvást gyarapodó jóllétét.

De Uraim! az erkölcsiségnek győzni kell; mert jól mondá a költő: minden országnak támasza s talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész, Róma ledől s rabigába görbed. A magyar alkotmányunk nem szabad elveszni; bármely átkalodottan küzd is ellene az elfogultság és néplázítás. A törvénynek s jognak győzni kell, mert az államok főczélja s lételük alapfeltétele a joguralom. A nemzet józan többsége nem bízhatja sorsát hivalkodókra s gögösökre, s nem választhat szószátyárokat törvényhozókul. — Győzzön a Deákpárt; győzzön mindenfelé, úgy mint eddig; s hódítson mindennap, mint a hogyan hódított már is a képviselői választások két első napján.

Tisztelt Polgártársak! Miután képviselő-jelöltünkben Szeless József honvédtiszt és jogtanár úrban a fent elsorolt kellekeket, t. i. mind pártelveinkhez szilárd ragaszkodást, mind a törvényhozói képességhez szükséges szakkészültséget, előadási tehetséget, munkaerőt és szeretetet, önzetlen

tiszta jellemet, nem pusztá szavakban, hanem tényben nyilatkozó önfeláldozó hazaszeretettel összpontosulva találtuk fel: azon aljas durva megtámadással és a múlt országgyűlésről egyik köveit tudósítással rendszeresen szétosztott piszkos gúnnyal szemben, mikben ellenfeleink kifogyhatlanok, s melyekkel szeplőtlen tiszta jellemű jelöltünk is mindjárt felléptetése után az alattomoság és setéség denevérei megtámadták, elhatározá pártunk őt, őszinte ragaszkodása s becsülete tanúsításul, s a valódi jellem, tehetség s készütség iránti elismerése kifejezésül egy emlék-ajándékkal tisztelni meg.

Ennek ünnepélyes átadására a mai nap jelen órája lévén hirdeteményileg is kitzúv: bátor vagyok indítványozni, hogy e czélből Szeless József képviselő-jelölt úr körünkben megjelenésre egy küldöttség által kéretnek fel, melynek tagjaiul bátor vagyok javaslatba hozni.

Főtisztelendő Bogyó Pál esperest úr elnöklété alatt N. N. urakat azon kijelentéssel, hogy a megnevezettek kivül sziveskedjenek még résztvenni a kiküldetésben annyian, a mennyien csak a rendelkezésre álló fogatokon elférnek.

A felhívás folytán városunk értelmiségéből mintegy harminczan azonnal felkeresték ünnepelt követjelöltünk szállásán, s miután főtisztelendő esperest úr a küldők ohajtásának rövid, de velős beszédében kifejezést adott, s jelöltünk felkérésnek készséggel engedett, a kiküldöttek lobogó zászló alatt kísérték tiszteletök tárgyát a reá várakozó választók körébe, hol az épületet megrengető éljenzések után Jauz József törvényszéki ülnök s 1848/49-iki honvéd-örnagy a következő beszéd kíséretében adá át a diszes honvéd-kardot:

„Tisztelt férfiu!

Az emberi életnek legnagyobb öröme s az alkotmányos polgárnak legfőbb kincse a bizalom, melylyel polgártársai által megtiszteltetik.

Ezen örömben részesített s e nagy kincscsel ajándékozott meg téged, Tisztelt férfiu! a kecskeméti szabadelvű deákpárt, midőn I-ső kerületbeli követjelöltjeül felhívott, — s ama bizalmat viszonoztad te, készséged nyilvánításával, midőn e nagy felelősséggel kapcsolatban álló hazafiúi és polgári kötelesség teljesítésére készséggel vállalkoztál.

Azon párt, mely eképen reád ruházta megtisztelő bizalmát, ennek zálogául e kardot adja át neked, mely a férfias erő, bátorság és hatalom jelvénye ugyan, de fegyvere az egyszersmind a jelképezett igazságnak is.

Fogadd tehát e jelvényt, Te disze a nagyreményű magyar királyi honvédségnek és országgyűlési képviselő-jelöltje pártodnak, — egy régi honvéd bajtársad, mint a téged bizalmával megtisztelő párt megbízottjának kezéből, a ki elvtársai nevében is azokkal együtt ohajtja, hogy viseld e jelvényt férfias erővel és bátorsággal; viseld azt hatalommal szeretett hazánk, dicső Magyarország minden ellenségével szemben, és viseld azt mint igazság fegyverét édes Hazánk dicsőségének előmozdításában.

Tartson meg Isten mindnyájunk öröme és

mögött? Honnét jött? Miért ir János ily titokban Teréznek? e kérdések merültek fel a leány lelkében.

Átadja-e Teréznek a levelet, vagy ne? —

A levélen nem volt póstabélyeg, N.-ből jött tehát; s így János itt van. De miért kerüli az atyai házat? miért épen Terézzel közli megérkezése titkát?

Gondolkozott, találgatott, s végre azon eszménél állapodott meg, hogy János Terézzel véglegesen tisztába akar jönni.

— Jól van, — mondá magában, — Teréz őszinte; nem fogja rokona előtt titkolni a valót, s ki tudja: az elkeseredés... De nem, — folytatá pillanatulva a heves gyermek; — nem így van! János kétségbe esve, de lemondva ment el; ő ezt nem akarhatja!

S eszméi e habozások közben megzavarodva, gyorsan egy más gondolat villant meg agyában.

— Ki tudja, — szólalt meg egy hang lelkében, melyet előérzetnek véit, — tán János sebesült, beteg, s nem akará megijeszteni anyját!...

E meggyőződés hatása alatt, futott Follette úrnője lakosztályába.

— Kisasszony! — mondá, — ime egy levél az ön számára.

— Levél! nekem? — kérdé Rigál úrhölgy. — És ki adta neked?

— Az útezán egy ismeretlen.

— Utezán! ismeretlen! Teréz megvető mozdulatot tőn.

Follette kérdezte, gondolkozott: vajjon kötelességét félig teljesítve, ne tartsa-e meg a drága levelet? de az eszme, mely üldözé, János beteg, szenvedő, haldokló arczának képzete lemondásra határozá.

— Kisasszony, — folytatá habozva, s mintha a szó nem akarná elhagyni ajkait, — az idegen, ki e levelet átadta, mondá: ... úgy értettem János úrtól jön...

— Jánostól!? add ide gyorsan!

A feliratra vetett tekintet után Teréz valóban felismerni vélte az irást.

— Az idegen figyelembe ajánlá, — folytatá Follette, — hogy e levelet titokban adjam át önnek.

E szavakat mondva, a leány szemeivel kísérelt, ki remegő kézzel tépte fel a borítékot. Egyszerre halványulni látván őt, hozzá futott, élénken felkiáltva:

— Mi történt kisasszony? mi baja?

— Semmi gyermekem, — válaszolt Teréz, felindulását legyőzni igyekezve, vagy inkább... — De te hű vagy hozzám, nemde Follette? Szereted uraidat, s Jánost is nemde?

Teréz nem vette észre az égető pirt, mely e szavakra a leány arczát elfutá.

— Ön tudja kisasszony, hogy önökért... Mit kell tennem?

— Hallgatnod, úgy tenni épen, mintha e levélről mitsem tudnál.

S a végzetes sorokat újra átolvasta, s folytatá:

— És este 8 órakor a kert ajtajáig kísérsz, ott megvárva visszajöttömet. De, bármely történéjék, Bertának vagy bárki másnak, egyetlen szót se! Meglehet, János életéről vagy legalább is a család nyugalmáról van szó!

— De, — kérdezni akará Follette, — János úr nincs veszélyben?

— Nem mondhatok többet. Most menj, majd este...

A levelet kezébe gyűrve, a gyertya lángjára tartotta, míg annak csak hamva maradt.

Follette a legkínosabb bizonytalanságban távozott. De este tisztában volt határozatával. Teréz köpenynyel boritá be, mely arczát is félig elfödé, s a kert ajtajához vezeté, s tettetve, mintha azt bezárná, lassan úrnője után ment.

Láthatá, mint szólítja meg Terézt egy ismeret-

len, kit, bár sawle fődte fejét, Follette járásáról ugyanannak ismert fel, ki néhány óra előtt neki a titokteljes levelet átadta.

Teréz néhány gyors szót váltva vele, elfogadta az általa nyújtott kart, és sebes lépteit a cours-neuf felé irányzá.

Follette, halk léptekkel, s a házak árnyában haladva, távolról követte őt.

Látta Terézt megállni egy jelentéktelen külsejű ház előtt. Az aggnő egy nála levő kulcsesal kinyitva az ajtót, kémelve nézett szét, aztán félreállva, Rigál úrhölgyet elől menni hagyá.

A házzal szemben, hol a két nő eltűnt, a kis útcza szegletén egy épülő félben levő bódé állt, ennek deszkái közé rejtőzött Follette, s a már kevés számú járókelők szemei elől fődözve, várta a kimenetelt.

Félóra mult el; azután egy, azután kettő; de Teréz nem jött.

A kerülő leánya fázni kezdett, de ezt észre alig vevé

Talán végzete teljesült a sötét, rejtélyes falak mögött, melyeket két óra óta, a szenvedély egész lángjával félelem közt kémelt. Mit nem adott volna, ha átlépheti a küszöböt! Nagyon komolynak kelle lenni a helyzetnek, hogy a Rigál kisasszony ennyit késik egy ismeretlen házban, a palotától távol, hol eltűnését minden pillanat elárulhatná, s nyugtalan-ságra, zavarra adna okot.

Follette félelme, türelmetlensége elviselhetlen lett. Tán János haldoklott! — tán meg is halt!...

E gondolatra a leány átsietett a cours-neuf-en, nem gondolva többé a rejtőzésre; s a házhoz futott azon elhatározással, hogy kinyitja... bemegy... s mindent megtud...

A ház ajtajának csengetyűjét érintve, ez megnyit, s egy nő rendetlen öltözetben, zilált hajjal, félelem- és hidegtől reszkette hanyatlott karjaiba.

(Folytatása következik.)

mint e város 1-ső kerületének nagyreményű képviselőjét, a Haza javára szerencsésen és sokáig éltesen.

Erre a bekövetkezett eljenzések alatt követjölünk a kardot derekára övezvén, a következő, mindenkit mélyen meghatató jeles szónoklattal lepte meg a jelenlevőket:

„Tisztelt polgártársaim!

Nemcsak a magán, de különösen a politikai élet pályán nincs szebb, nincs értékesebb jutalom, mint polgártársaink szeretete és bizalma, melyet egymás irányában kiérdemelni kisebb nagyobb mértékben mindenkinek kötelessége. Főfeltételét s alapját képezi ez az összetartás- s egyetértésnek, melyre ugyan minden időben, de különösen a jelen körülmények közt oly nagy szükségünk van. Ez okból kétszeresen nagyra becsülöm a bizalmat s rokonszenvet, melylyel engem tisztelt polgártársaim már eddig is érdememen felül megjutalmaztak; de melyet megőrizni s kiérdemelni bármilyen körülmények között is mindenkor főtevévénemnek s legszentebb kötelességemnek ismerem. Midőn pedig ez alkalommal tisztelt polgártársaim irántami jó indulatuknak, szeretetöknek s bennem helyezett bizalmuknak újabb jelét adják; midőn ezen alkalomszerű emlékjárándékkal megtisztelnék: fogadják érte legmélyebb köszönetemet; fogadják elismerésem s hazafiúi rokonzéremem legbensőbb kifejezését! — Nem tekintem, s nem is tekinthetem én ezt jutalomnak, mert érzem és tudom, hogy arra érdemeket még egyáltalában nem szerezhettem; s hol érdem nincs, ott jutalom se létezhet. De igenis drága emlékeknek fogom én ezt tekinteni, mely összekötő kapocs gyanánt tündöklik köztem és szeretett polgártársaim közt, s mely mint a jog és igazság jelképe, egyrészt arra int, hogy a politikai téren is a jog és igazság ösvényét kövessük; de más részről azt is jelképezi, hogy valamint őseink vérel szerzették e hazát: úgy mi is, ha kell, életünkkel és vérünkkel is megvédjük azt!

Nagy jelentősége van ez emlékjárándéknak nemcsak saját személyemre nézve, hanem pártunk egész helyzetét, álláspontját illetőleg; — helyeslése és javallása ez amaz eljárásnak, ama politikának, mely e pártot hazafias működésében vezérli. S lehet-e szebb jutalma elveinkérti küzdelmeinknek, mint polgártársaink elismerése és helyeslése? De nagy jelentőségű ez különösen akkor, midőn oly férfiú kezeiből van szerencsém ezt átvenni, ki ama vészteljes napokban, midőn a nemzet fegyverrel küzdött szabadságáért s függetlenségéért, maga is életét, vagyonát, mindenét kockára tette; — ki megmutatta azt, miként lehet a vitézséget s áldozatkészséget a higgadt mérséklettel párosítani; — ki akkor a körülményekhez képest fegyverrel akarta kivívni azt, mit ma a helyzet és viszonyok változtatva békés, alkotmányos úton velünk elérhetni. — S mintha e szavak kíséretében venném át e kardot: ime mi megtettük kötelességünket, átadjuk a fegyvert, átengedjük a küzdőtér az ifjú nemzedéknek, legyenek méltó utódok, küzdenek jogainkért s önállóságunkért ha kell fegyverrel, de küzdenek, ha a körülmények engedik, mérséklettel, alkotmányos úton, a meggyőződés és érvek fegyverével!

Hála a gondviselésnek, mely nemzetünkben e két irányt oly összhangzólag egyesítette, hogy habár alkotmányos törvényhozás útján igyekezett is megszerezni, megszilárdítani hatalmát és önállóságát, de ha a szükség úgy hozta magával, a fegyver hatalmát is tudta érvényesíteni! S ha végig tekintünk a történet eseményein, nem azt látjuk-e, hogy a békés alkotmányos törvényhozás vetette meg alapját ezredéves életünknek s fennmaradásunknak, s hogy a nehéz napokban is ez tartotta fenn, ez óvta meg alkotmányos önállóságunk s függetlenségünk? — mert a fegyver hatalma csak ideig tartó és mulékony, mely a nagyobb erőnek engedni kénytelen, s a mely nemzet csak a fegyver erejére támaszkodik, annak létele és fennmaradása sohasem biztos. Így tűntek el a középkor legtöbb népei a föld színéről, — még dicső elődeinket, a vitéz Hunokat és Avarokat sem véve ki, mert legnagyobb részt csak fegyvereik győzelme és diadala képezte fennállásuk alapját, s mihelyt a harc szerencséje hanyatlott, azzal együtt ők is elenyésztek.

Őnök, tisztelt polgártársaim, bizonyára nem azért tisztelték meg ez emlékjárándékkal, nem azért adták kezembe e fegyvert, hogy nemzetünk történeti irányával, pártunk önzetlen hazafias törekvéseivel ellenkező nézetet és elveket védjek, hanem azért, hogy azt a nemzet és a haza érdekében viseljem és használjam; — hüvelybe rejtve, ha békés úton védhetjük alkotmányunkat, de kirántva és villogtatva, ha bármilyen vagy belső ellenség a haza vesztére vagy romlására törekednék! És én e bizalomnak, e megbízásnak mindkét úton megfelelni minden erőmből igyekezni fogok.

Jól tudom én, hogy a politikai pályánál nincs szebb és dicsőteljesebb, de egyszersmind nincs nehezebb és rögzesebb pálya, — hol a legszentebb és leghazafiasabb érzelmek, törekvések is félreis-

merésnek és gyanúsításoknak vannak kitéve; — mert igaz: hogy nincs könnyebb, mint a politikai pályán csalódnai, de könnyebb sincs, mint a politikai pártok megbírálásában csalatkozni!

Pártunk ez igazságot mindig szem előtt tartotta, — s valamint részünkről nem tartjuk lehetetlennek a tévedést és csalódat, még akkor sem, ha a legönzetlenebb hazafiság vezérli is tetteinket: úgy más részről tiszteltem tartjuk mások meggyőződését, s tartózkodunk őket a véleménykülöbség miatt elítélni. — De vannak, kik e tekintetben a maguk részére csalhatatlanságot követelnek, — s míg ők mindent a hazafiság palástja alá rejtenek, addig az ellennézetűeket rágalommal, gyanúsításokkal illetik; nem gondolva meg azt, hogy az ő tulajdonukat sem képezheti a csalhatatlanság.

Igy vagyunk mi a jelen helyzettel, tisztelt polgártársaim; — pártok szagatják az egyetértést akkor, midőn arra legnagyobb szükségünk volna, — és e pártoskodások, e pártviszályok leggyakrabban nem épen önzésnélküliek.

Nem akarok tisztelt polgártársaim türelmével visszaélni, s különösen nem akarom ez alkalommal arra fölhasználni, hogy már más ízben előadott politikai elveim és meggyőződésem fejtegetésébe bocsátkozzam; de miután épen a kölcsönös eszmecserére és egyetértésre által akarjuk pártunk erejét megajándékozni, rövid pillantást vetek a pártok jelenlegi helyzetére, s elmondom azokról nézeteimet röviden, világosan, de egyszersmind bátran és határozottan.

A politikai pártok egymáshoz viszonyát tekintve, igen sokszor halljuk hangsúlyoztatni a jobb és baloldali törekvéseit, gyakran halljuk azokat emlegetni, és mégis hányan vannak, kik legkevésbé sincsenek tisztában önmagukkal, kik legkevésbé sem ismerik a különbséget, mely a pártokat egymástól elválasztja! Mindnyájan tudják tisztelt polgártársaim, hogy jelenleg három egymástól elvileg eltérő politikai párt létezik; — a deákpárt, melyhez az ország többségével mi is tartozunk; — a mérsékelt baloldal, vagy u. n. balközép, és a szélsőbal, vagy más néven negyvennyolcas párt. — Ismétlem részéről azon föltételt, hogy pártunk állása, elveink, törekvéseink tisztelt polgártársaim előtt eléggé ismeretesek, mert hisz azok egyszerűek, határozottak és világosak, ezekről tehát nem akarok bővebben szólni, hanem szólni akarok a másik két pártról, — annak úgy egymáshoz, mint saját pártunkhoz viszonyáról.

Az első kérdés az: mi célja, mi törekvése van a mérsékelt baloldálnak, vagy úgynevezett balközépnek?

Mióta e párt böles vezére kimondotta azt, hogy a 67-iki kiegyezés nemcsak törvény, hanem egyszersmind kétoldalú államjogi egyezmény is, azóta mindazok, kik e párt tagjainak vallják magokat, a közjogi alap elfogadásában egyetértének, s velünk együtt csakis azt hangsúlyozzák, hogy jöhet idő, lehetnek körülmények, midőn azokon változtatni, — békés úton s közmegegyezéssel módosításokat lehet eszközölni. És így látványos, hogy e tekintetben tökéletesen egy téren állunk ellenfeleinkkel.

De mi ama pártnak további célja? Ugy hiszem, s mint maguk is vallják, nem más, mint reformokat s célszerű javításokat létesíteni a szükség és kor követelményeihez képest. És kérdem, mi különbség van itt pártunk és a balközép álláspontja közt? — Nézetem szerint a végezélt tekintve semmi; — mert a reform-kérdésekben nemcsak a pártok, hanem az egyes egyének között is számtalan eltérések s véleményelágazások jöhetnek létre, de a főcél, mindenkor ugyanaz.

Míg tehát egyrészt örömmel üdvözlőném e párt valódi tagjainak higgadt mérsékletét s józan gondolkodását; s midőn épen ezért szemben némely túlzó és határt nem ismerő egyénnel meggyőződésemből köszönetet s teljes elismerést szavaznék kerületünk igen érdemes ellenzéki képviselőjelöltjének, kinek programját és nézeteit csakis annyiban nem oszthatom, mert nem vagyok ellenzéki: addig másrésztől őszintén meg kell vallani, hogy e párt saját pártunkkal szemben nélkülöz egy biztos kiindulási alapot, nélkülöz egy határozott, rendszeresen megállapított programot, s nem is azért nevezeték baloldálnak, mintha a mi programunk s elveinkkel határozottan ellenkező irányt követnének, hanem csak azért, mert nem Deákpártnak hívják.

Ha már ily csekély eltérés van köztünk, s ha legújában ők is arra a térére léptek, a melyről bennünket a közjogi vitatkozás megmérhetlen hosszadalmasságával épen leszorítani igyekeztek: némi önérzettel s elégtétellel kérdezhajjuk, mért nem tették ugyanezt évekkel előbb? — mért gürdítettek akadályokat saját maguk elé? — a nélkül bizonyára minden tekintetben sokkal előbb állanánk!

Egy további kérdés az: mi célja, mi törekvése van a szélső balnak, az u. n. negyvennyolcas pártnak.

E párt azon nem mondom épen hazafiság nélküli, de mindenesetre előrelátás nélküli, — a körülményeket és viszonyokat mellőző politikát követi, mely szerint nem akar ismerni semmiféle szövetséget, semmiféle egyezményt, nem fogadja el a közjogi alapot, s vagy túlbuzgóságból, vagy túlelbizakodottságból képes volna minden eddig szerzett vívmányainkat egy perc alatt megsemmisíteni, csupa jószándékból képes volna hazánkat, nemzetünket ismét a százados nyomor és küzdelem, ismét egy bizonytalan vészteljes jövő útjára terelni. — És midőn e párt a negyvennyolcadik év emlékét tüzi zászlajára, nem gondolja meg, hogy azon idő harci dicsőségünk s hazánkérti lelkesültségünknek igen, — de biztos alapra fektetett államéletünknek épen nem virágzó korszakai közé számítható. Gondoljunk csak vissza azon időben Erdélylyel, Horvátországgal s Fiumével, a nemzetiségekkel, az osztrák tartományokkal, melyek most szövetségeseink, s magával az uralkodóval fennállott viszonyainkra, melyek még akkor állami lételünket veszélylyel s megsemmisítéssel fenyegették: addig most békés úton, mind egyik fél meglegedésére s alkotmányunk biztosítására vannak megoldva és elintézve; — s melyekről — bármennyire tiszteljük is a negyvennyolcadik év dicső emlékét — őszintén ohajthatjuk, hogy az Isten vissza ne hozza többé!

Ime ez röviden a pártok jelenlegi helyzete. Már most csak egy kis gondolkodás, s elfogulatlan ítélet kell ahhoz, hogy beláthassuk, mily végtelen nagy különbség s eltérés van a baloldal két árnyalata között; — hogy míg az u. n. balközép velünk együtt elfogadja a kiegyezési alapot, s ez alapon célszerű reformok és javítások létesítéséről gondoskodik: addig a szélsőbal minden eddig alkotott törvényeinknek, közjogi alapunknak s ebből kifolyólag jelenlegi állami életünknek megsemmisítésére, felforgatására törekszik.

Vessünk számot magunkkal, tisztelt polgártársaim, s gondoljunk vissza csak a közel múlt időkre, midőn a zsarnokság járma alatt nyögve vártuk szabadulásunkat, mit nem adtunk volna akkor jelenlegi állapotunkért? Midőn életünkkel és vagyonunkkal egyformán adóztunk, anélkül, hogy tudtuk volna miért; — midőn sajtó és szólásszabadságunk a legnagyobb mértékben elnyomott. — s volt-e hatalmunkban mindezeket megváltoztatni? — Most ha adózzunk, arról saját magunk rendelkezünk; ki tudjuk mutatni, hogy az országos költségek miféle anyagi és szellemi érdekeink fejlesztésére fordítanak; — sajtó- és szólásszabadságunk pedig van olyan, a milyen bár ne volna, értem: bár ne használtatnék fel galádul önző czélokra ezen legdrágább gyöngye s biztosítéka az alkotmányosságának; bár ne használtatnék fel oly czélokra, mely nélkül számtalan rágalom és bűn nem látna napvilágot. És ha ez időszakra visszaemlékezünk, s összehasonlítjuk a jelen állapottal, ám válasszanak, tisztelt polgártársaim, — kövessék ama szélsőbali politikát, bizonyára el fogják érni!

És ha ekként tisztán láthatólag, ily megmérhetlen eltérés létezik a szélsőbal és balközép közt; s ha továbbá ismét minden kétség nélkül pártunk politikája a balközéppel legfőbb elveiben, s kivált a közjogi alap és szabadelvű haladás terén tökéletesen egyet ért: honnan van az, hogy e higgadt mérsékletet tanúsító párt, mely büszkén nevezheti vezérének nagy hazánkfiát Glyczy Kálmánt, csak-hogy a nemzeti kormányt megbuktathassa, képes az elveivel és nézeteivel annyira ellenkező szélsőballal, — képes az ország integritása ellen vétő, a nemzetiségeket egymás ellen bujtatógyó egyénekkel, tehát az ország legnagyobb ellenségeivel szövetkezni? — Ez már, fájdalom, megfoghatatlan; mert ebből világos, hogy nem az fekszik szívében, nem arról gondoskodnak, hogy a mostani kormányt egy újjal, egy jobbal cseréljék föl, mert hisz szövetségeseik politikáját ők sem akarják érvényre emelni, pedig csak ezekkel egyetemben érhetnek cél: hanem csak arról, hogy a nemzeti kormányt minden áron megbuktassák. — Pedig vigyázzunk, tisztelt polgártársaim, most van nemzeti kormányunk, de ha ezt megbuktatjuk, lehet, hogy sirva nézünk utána. — Ha a cél nem szentesíti az eszközöket, bizonyára az eszközök sem szentesítik a célt! — s ha minden eszközt fölhasználnak a nemzeti kormány megbuktatására, ha a leghazafiasabb törekvések vezérlik is őket, az nem történhetik a haza javára, az nem lehet a haza érdeke, az nem más, mint önérdék!

Fájdalom, hogy hazánk ezen átalakulási korszakában pártoskodás és egyenetlenség zavarja az egyetértést és összetartást, midőn arra legnagyobb szükségünk volna! s még sajnosabb, hogy találkoznak olyanok, kik a viszály és egyenetlenség magvait uton-utfélen elszórni igyekeznek, csak azért, hogy annak termő kalászaiból a maguk fejére dicsősorút fűzhessenek. Szomorú jelenség ez, tisztelt polgártársaim! — s kinek a haza és szülővárosunk érdeke és jólléte igazán szívében fekszik, szomorúan tekinthet az események folyamára;

midőn egyesek izgatásai folytán a pártviszály és ellenszenv annyira befészkelte magát a társadalom minden rétegeibe, hogy a miatt nem ismer a polgár polgártársára, rokon rokonra, a barát jó barátjára! — Atok ez rajtunk, hogy így kiszámítva, majdnem gépszerűleg eszközlik némelyek az egyetértés megzavarását! — Ideje volna már, hogy józan gondolkodású népünk tanulságot szerezzen magának az Asztalos-féle ál-próféták és ámitók példájából: — ideje lenne, hogy belássa, miként igyekeznek némely idegen proféták a tudatlanság, erkölcselenség s egyenlenség magvát közöttünk elhínteni. — Mert nem a józan értelemben vett jobb és baloldal politikája, hanem a munkakerülés; önzés, s haszonlesés politikája vezérel némelyeket, s ezek okozzák, hogy a legtisztább becsület is rágalmakkal illetetik. — Valóban szomorúan kérdezhetjük magunktól tisztelt polgártársaim, vajjon mit véthettek a mi őseink az isteni gondviselésnek, hogy bennünket ennyi ál-prófétákkal s idegen elemekkel látogatott meg, kikről a zsoltárróval mi is elmondhatjuk, hogy öröködbe uram pogányok jöttek, hogy ezt a szent templomot, ezt a mi békés hajlékunkat megfertőztessék! Mert, tisztelet a kivételnek, tisztelet és becsület azon szeretett polgártársainknak, kik netalán ide költözve, azon a téren, melyet elfoglaltak, népünk jóllétét, anyagi és szellemi érdekeinek fejlődését eszközölni igyekeznek; — de nem szabad eltűnnünk, midőn e feladattal s kötelességgel határozottan ellenkező irányt követve, azok most bennünket, — kik itt születünk s talán itt is fogunk meghalni, kik saját dolgainkat mindenkor békés uton, legjobb meggyőződésünk és hazaszeretetünk alapján tudtuk elintézni, — hazaárulóknak, muszkavezető gazembereknek neveznek, — mert nem gondolják meg, hogy épen ők azok a muszkák, kiket az isteni gondviselés egy elátkozott pillanatban a mi nyakunkra vezetett, hogy itt a békés polgárokat fölzavarják, hogy az egyetértés helyett az egymás-iránti gyűlöletet, és ellenszenvet minél inkább fokozzák! Ezeket tekintem én nemzetünk és városunk legnagyobb ellenségeinek; — mert nekünk a nagy világon e kívül nincs számunkra hely, mi polgártársaink örömeiben és bánatában, jó és balsorsában egyaránt osztozkodunk, de épen azért örizkednünk és vigyáznunk kell, midőn némelyek a kölcsönös egyetértést ily módon akarják megzavarni! — Veszélyesebbek ezek a küllelenségűek, mert ez legyőzhető, míg azok észrevétlenül iparkodnak társadalmi életünk összekötő kapcsait szétszakgatni! —

Nem vagyok én, tisztelt polgártársaim, elfogult a politikai téren, — nekem mindegy volna, ha bármelyik oldal vagy párt politikája emelkednék is érvényre, ha meggyőződésem szerint az által az ország java és boldogsága biztosabban lenne eszközölhető. De igenis, határozott ellenségnek tekintem azokat, kik nem tisztelve a törvény szentségét, nem tisztelve a mások meggyőződését és becsületét, csak önérdékük hajhászását tartják szemük előtt, s annak elérésére képesek minden eszközt megragadni! — Ezek irányában, — mert polgártársaink java, boldogsága minden önérdék és haszonlesés nélkül igazán szívemen fekszik, — mindenkor kimondom az igazságot, kimondom azt, mint önálló független polgárhoz illik; — s ezekkel, — mint a haza és a nemzet legnagyobb ellenségeivel, mindenkor, bátran szembe nézek! —

De nem akarom tovább is igénybe venni tisztelt polgártársaim figyelmét. — Ujra és újra csak az egyetértést s szilárd akaratot — elhatározást ajánlom figyelmükbe. Békés uton, a törvényt tisztelve, egymást szeretve és becsülve követtünk el mindent szent ügyünk védelmére, elveink érvényre emelésére, azon tiszta meggyőződésben, hogy mind-ezt önzés nélkül, nemzetünk és városunk jólléteért tettük! — Jelszavunk legyen, hogy mindent a hazáért, mert a haza mindenkéül!

Részemről fogadják ismételve köszönetemet s hálás elismerésem nem csak a megtisztelő bizalomért, hanem az emlék-ajándokért, melyben részesítették! — Legyenek meggyőződve, hogy mindenkor a jog és igazság, s a haza legszentebb érdekeinek védelmére fogom azt felhasználni; s valahányszor amaz érdekeket megtámadva, veszélyeztetve látom, legyen az külső vagy belső ellenség, mindannyiszor villogtatni fogom ellenükben e fegyvert, — mindannyiszor kötelességemnek fogom ismerni lételemmel és véremmel is megvédelmezni azt!

Engedje a Magyarok Istene, és segélje e pártot, ennek minden egyes tagját buzgó hazafias működésében. — És midőn még e mellett azon kérelmemnek adnék kifejezést tisztelt polgártársaimhoz, hogy tartsák meg továbbra is irántami bizalmukat, szeretetüket és jóindulatukat: azt hiszem nem fejezhetem be hübb ohajtással ez ünnepélyt, mint azzal, hogy éljen a legelső magyar ember a Király! — éljen és virágozzék a Haza! — éljen annak legnagyobb és legbölcsőbb fia Deák Ferencz.

A megdördülő éljenések által gyakran félbe-

szakított és egész terjedelmében köztetszéssel és helyesléssel találkozó szónoklat befejezte után ünnepélyesen lobogó nemzeti zászló alatt s több százrmenő örömet sugárzó arczoktól körveve kísértett őszinte tiszteletünk tárgya és hazánk egyik legkiválóbb ifjú tehetsége a Deákkör helyiségébe, hol Dékány István jogtanár megköszönvén a választóknak jelöltjük iránt tanúsított készségét és tiszteletüknek ily nagyszámú megjelenésük által nyilvánított kifejezését, Szűcs tanácsos úr pedig a Deákpárt és balpárt törekvései, működési modora és követjelöltjei között párhuzamot vonván, kiemelte, miszerint hazánk bármely városa méltán büszke lehetne, ha városunk deákpárti jelöltjeihez hasonló tehetségsű munkaszerető és polgártársaik jóllétét szívükön hordozó jelöltekkel dicsekedhetnének.

A befejezett beszédekre dörgő éljenzés és vídám, barátságos beszélgetés következett, mely csak a késő esti órákban érte végét.

A törvény-magyarozók.

Az 1848: V. és XXIII. választási törvény-cikkeket Szemere Bertalan fogalmazta. E törvények 1848. ápr. 11-én szentesítették s Szemere már akkor belügyminiszter volt.

A városi tisztviselők választásáról szóló XXIII. t. cz. 11-ik §. elrendeli: hogy a városi tisztválasztások iránt szükséges intézkedések, a törvény kihirdetése után azonnal megtéssenek; — és a belügyminiszter a törvény szentesítése után 9-ed napon, 1848. ápr. 20-án, az ország minden városához és így Kecskeméthez is rendeletet intézett, melyben a közönséget a tisztválasztás megtartására utasítván, a választmányok alakítására, az összeírások és felszólalások körüli eljárásra betanította; erre annyival nagyobb szükség volt, mivel a XXIII. t. cz. hivatkozik ugyan a követválasztási törvényre és meghatározza a választási képességet, de az összeírás módozatát és felszólalások tárgyalását mellőzi: ezekre nézve tehát a belügyminiszter teljesen hasonló eljárást rendelt, mint a követválasztási V. t. cz. előírja, — s az 1848. és 1867. években mindig következetesen a Szemere belügyminiszter által 1848. ápr. 20-án kibocsátott rendelet alapján gyakoroltatott a tisztválasztás; a belügyminiszter tehát beavatkozott elejétől fogva mindig a tisztválasztási törvény végrehajtása körüli felügyeletbe, — mert mindkét alkotmányos tisztválasztás alkalmával a fölebbezett felszólalások hozzá terjesztettek fel végleges elintézés végett.

Az 1848-iki törvények szentesítése után 13-ik napon kitört az alvidéki lázadás. Ez és a horvátországi mozgalmak okozták, hogy 1848. máj. 19-én tartott miniszteri tanács az országgyűlést jul. 2-ra kitűzte, s ekkor Szemere belügyminiszter máj. 22-ről 1960. szám alatt kelt és az ország törvényhatóságaihoz intézett rendeletében, azokat a követek megválasztására utasította, egyszersmind ugyanazon rendeletével az eljárásra betanította. Megjegyezzük: hogy az említett körülmények miatt ekkor Kecskeméten mind az országgyűlési követek választása, mind a tisztválasztás csaknem egyidejűleg történt. A belügyminiszter a hozzá intézett fölebbezéseket is elintézte, a nélkül, hogy ekkor neki, vagy 1869-ben a belügyminiszternek valaki ellenszegülni vagy őt ezért törvénytelen beavatkozással vádolni merészelt volna.

Vajjon az 1848-ki V. és XXIII. törvényeket jobban érti-e valaki, mint épen az az ember értette, tudta és ismerte, ki azokat írta és fogalmazta???

Igenis, most 1872-ben a kecskeméti központi választmány sokkal jobban érti; tudja és ismeri az 1848-ki V. t. cikket, magánál az azt készítő Szemere Bertalannál is, mert végzések kimondta: hogy az ő eljárásához a belügyminiszternek semmi köze, az ő határozataitól fölebbevitel nincs, nem is fogad el a belügyminisztertől semmiféle rendeletet!!!

Hát ugyan micsoda szellemi óriásokból áll ez a kecskeméti központi választmány???

Hát biz az merőben egytől egyig világhírű jogtudorokból áll: van ugyanis abban néhány ügyvéd, egypár derék kocsmáros, néhány életrevaló földbirtokos gazda, iparos stb.

No hát ha így van, elmondunk mi egy történetkét, mely eképen történt: az 1848-ik évi választások alkalmával az a körülmény merült fel: hogy néhány fiatal ügyvéd és ügyvédjelölt irányában kétség támadt a választóképeség megadhatóságára nézve, annál fogva illetően nyolcz fiatal ember folyamodványt intézett a belügyminiszterhez, melyben azt kérték, hogy „törvényes választóképesességüket megállapítani kegyesen méltóztassék.“ (ipsissima verba.)

Volta pedig azon fiatal emberek névszerint ezek: Muraközy József ügyvéd, (most a központi választmány elnöke); Bene Sándor ügyvéd, (most a központi választmány egyik tagja); S. Kovács József kir. tábl. h. jegyző, (most kecskeméti kir. járásbíró); Paesu Leo ügyvéd, Nagy Sándor ügyvéd; (e kettő időközben elhalt);

Gyenes Ferencz ügyvéd, (most városi tisztí ügyész); Szakál Pál ügyvéd, (ez is elhalt); Nyirády Benő, (most a városnál adóalapnyilvántartási biztos).

Ezen folyamodványra a belügyminiszter szószereint következő rendeletet adott ki:

„Szülőkről fiúra örökség vagy jogszerűen biztosított adomány fejében szállott ingatlanokra nézve, az egy évi birtoklás, az 1848: V. és XXIII. t. cz. oka és célja szerint, a választóképeség feltétele gyanánt nem tekintethetvén, M. J. ügyvéd és másoknak /- alá rekesztett folyamodványa következtében **rendelem** :

A mennyiben folyamodók az 1848: XXIII. t. cz. 6. §. bevezetésének és a) vagy c) pontjának megfelelnek, a választók névjegyzékébe iktatandók. Kelt Budapesten, Junius 1-én, 1848. Belügyminiszter Szemere B., mk.“

Az eredeti folyamodvány és belügyministeri rendelet mai napság is a város levéltárában őriztetik, — közelebbi napokban saját testi szemecinkkel láttuk és olvastuk azokat.

Azóta csak rövid 24 év folyt le — és most ugyanazon emberek, kik akkor ily folyamodványban könyörögtek a belügyminister előtt és ily rendeletet nyertek attól: most decretálják, hogy a belügyministernek szava sincs a dologhoz!!

Bizony bizony mondjuk nektek: tempora mutantur et vos mutamini in illis.

Némely emberek mégis elvet, alkotmányosságot, következetességet, meggyőződést, azután meg — horendum dictu!! — jogfosztogatást emlegetnek.

Pedig — bocsásd meg nekik uram, mert bizony nem tudják, mit cselekesznek.

Quousque tandem.

A követválasztási mozgalom, melyet a városi képviselőtestületi választás folytatásaként kell tekintenünk, oly belterjes erővel érvényesíti magát, annyira háttérbe szorít minden egyéb érdeket, és oly szokatlan mérvben futja át a lakosság minden rétegeit, hogy kötelességet mulasztanánk, feladatunknak nem felelnék meg, ha ez általános mozgalmat egész jelentőségében nem méltányolnók, ha annak társadalmi viszonyainkra és állapotainkra okvetlen kiható befolyását — tekintettel a mozgó erőkre — figyelembe nem vennők.

Azt állítják, és az állítás helyességét kétségbe vonni nem lehet, hogy az alkotmányos élet egyik kiváló és legszebb előnye abban áll, miszerint a népet, reáruházott jogánál fogva a közügyek, a nyilvános élet iránt fogékonyra teszi, önálló gondolkodásra neveli, és ez által a közszellemet élesíti, fejleszti, mi más szavakkal jól magyarul mondva annyit tesz: hogy politizálnak.

A politizálásnak, hála Isten, mi nem vagyunk hiányában, sőt régóta mondják, hogy a föld kecskéjén legtöbbet politizálnak Magyarországon; és ha csak a politizálás szolgálna zsinór mértékűül a népek műveltségének és érettségének, akkor bizonyára a magyar nemzet lenne földünknek egyik legműveltebb, legérettebb népe, és in specie Kecskemét városa a mivel városok sorában a legelső között foglalna helyet. De hát nekünk a politizálás ellen miután az a tudosok is oly nagyon ajánlgatják, nincs is kifogásunk, és látva hogy az polgártársainknak is oly nagyon jól esik, azt mondjuk rá: váljék egészségükre. Még azon sem akadunk fenn, ha az ily politikai eszmecsere kissé élénkebb hangon, bizonyos tüzzel és erővel foly. Az élénkség benne van a magyar ember vérében és jól áll neki, sőt mikor alkotmányos hevében az argumentumok boldogabb végével kapacitálja egymást, azt is a legszeretreméltóbb humorral teszi, azzal biztatja egymást: üsd a fejét, hogy ne sántítson.

Bár nem lehetünk barátai az illetén politikai érvelésnek, sőt azt határozottan kárhoztatjuk, és a mi tisztelt választóink sokkal többre becsülik és féltik drága fejüket, mintsem ily fajta győző érveket használnának kölcsönös felvilágosításukra, de van ennél még sokkal veszélyesebb és megvetendőbb politizálási modor, sőt akár melyiknél is megvetendőbb, és éppen ez divik, virágozik nálunk már évek óta, még pedig mind inkább fokozódó dühvel, elég szegényeinkre és elég hátrányunkra.

E modor szorosán véve, a hírhedt Asztalos korszaktól veszi eredetét, terjesztetett és terjesztetik még most is azok által; a kik a jó madárnak nyílt és titkos társai voltak, és dogmája az, hogy szidni, gyalázni kell azt, ki ellenvéleményen lenni merészkedik. E tisztességes modort kultiválják a népkörben, hol a baloldal feiszentelt bajnokai székelnek, ott osztják ki a napi parancsokat a híveknek, kik jobb ügyhöz méltó buzgalommal hirtik el a népben a gyűlölködés és viszálykodás magvait. Napirenden van az már, hogy nemcsak kisebb körben, de tömeges összejövetelek alkalmával és a legszenvedélyesebb kifakadásokban rágalmazzák és gyanúsítják városunk azon polgárait, kik a deákpárti elveket vallják, minden tartózkodás nélkül, hazaárulással, jograblással és több e félekkel

vádolják, sőt ezzel se elégedve meg, a legtisztel-
 letre méltóbb férfiakat, még becsületükben is sértik,
 és mindezt a hazafiság, a szabadelvűség álcázja
 alatt teszik! A haza szent nevével takarják ma-
 gokot, midőn egy város polgárai közt szítják a
 gyűlöletet és visszavonást; hazafiságot emlegetnek,
 mikor politikai ellenfélből, politikai ellenséget es-
 nálnak, és szabadelvűséggel kérkednek, mikre az
 elvi harez nemes küzdteréről lelépve, a személyes-
 kedés nemtelen fegyvereit használják, és ellenfe-
 leiket gazoknak mondják! Nincs elég erős szavunk,
 melylyel e vétkest eljárást kárhoztassuk, melylyel e
 vakmerő izgatást egész roszaságában ostorozzuk;
 de megutáltuk azt lelkünkben és megakarjuk azt
 utáltatni minden jóra való, higgadt gondolkodású
 polgárral, meg kell végre törnünk azt a nyűgöt,
 mely reánk nehezedik, és mely végre is társadal-
 munk alapjait és főfeltételeit: a kölcsönös becsü-
 lést és tisztelést védképp megingatni fenyegeti, avagy
 várhatunk-e egyebet, mint a nép tökéletes erköl-
 telenítését oly emberektől, kik midőn polgártársaik
 alkotmányos jogaik fölötti örködést gyakorolják, a
 leghalatlannabb törvénysértéseket követik el! És
 mily módon teszik ezt? A rozlelkű bíró, ha
 igazságtalan ítéletet mond, legalább igyekszik azt
 a jogosság színében feltüntetni, és a mennyire le-
 hatséges, rozlelkűségét palástolni; de ezek a nagy
 hazafiak, kik mindig a törvényességet hordják szá-
 jukon, ennyit se tartanak szükségesnek, izetlen
 korcsmai élcezzel szegik a törvény nyakát. Jó
 urak! kik így cselekesztek, halálosan vétkeztek
 az erkölcs, a jó izlés és az alkotmányos polgár
 jogérzete ellen; könnyelmű jogtiprások romlottságot
 szül; mert vannak fogékony keblek, kikben példá-
 tok termékeny talajra és gyors követésre talál,
 hiába ragad az mint a rohanó ár. Nagy gyönyör-
 rüségteket lehetitek abban a diplomaticus ifju em-
 berben, ki még csak alig hogy saruiról az iskola
 porát lerázta, már is fényesen szerepelt, pártolástok
 által buzditatva, általatok lelkesítve, ifju ember
 léteire minden szeméremből, illeméretből kivet-
 közve, nagy közönség előtt, oly nyilatkozatot tesz,
 minőt egy jóra való borbélylegény két tisztességes
 ember jelenlétében röstelne tenni. Ugyan merészen
 ezt valaki, komoly férfiak előtt? soha! — Lám,
 így következik ez egymásután, előbb neki megyünk
 egymás becsületének, azt sárral dobáljuk, azután
 gúnyt üzünk a törvényből, végre kérkedünk sze-
 méretlenségeinkkel; ez a lépesőzet, melyen lefelé
 haladva, nemsokára elérjük azt a mélységet, hol
 megszűnt az erkölcs, megszűnt a polgári erény.

Es most kérjük, kik azok, kik e vészes
 irányt kezdik nálunk meghonosítani? Kik ők, kik
 a tisztességes polgárokat becsületükben és hazafiai
 érzelmükben illeten vakmerőséggel sértik? talán
 mind kipróbált hazafiak ők, kik tettűs multjokra,
 városi ügyeink körül kifejtett önzetlen buzgó mun-
 kálkodásukra, érdemeikre hivatkozhatnak? olya-
 nok ők, kiknek szeplőtlen életükhöz semmi gyanú
 is rá nem fér? Nem akarunk e kérdésekre felelni,
 fölösleges is volna, mert ismerjük őket mind, nagy-
 ját úgy mint apraját, csak annyit mondunk, nem
 abból a gyurmából vannak ők gyártva, hogy váro-
 sunk irányadó vezetői lehessenek, mert nem bírnak
 ők azzal az erkölcsi értékkel, mely irányukba bizal-
 mat és tiszteletet kelthetne. Tulzásaikkal, erőszak-
 os és kihívó modorukkal már is elidegenítették
 pártjuk mérsékelt elemét, oly férfiakat, kiktől,
 habár politikai ellenfeleink is, a becsület és tisz-
 teletet meg nem vonhatjuk; ezek is kezdik sokalni
 zsarnokoskodásukat és belátják, hogy velők egy
 uton nem haladhatnak. Ideje is, hogy e hivatlan,
 toladó népboldogítók nyüge alól felszabadítsuk
 polgártársainkat, ideje hogy a higgadt, mérsékelt
 és becsületes polgárok — és itt pártot nem aka-
 runk ismerni — álljanak a mozgalom és a köz-
 ügyek élére és kezét fogva egymással, állítsák
 vissza a békés egyetértést, melyet nem nélkülöz-
 hetünk, és mely nélkül előrehaladásunk lehetetlen.
 Mihelyt a hivatottak ezt komolyan akarják és tes-
 zik, abban az órában lejárt a hivatlanok ideje, sze-
 replésük megszűnt, és visszatérnek a honnan jöt-
 tek — semmisségökbe.

— y —

Vidéki levelezés.

Félegyháza, Junius 12. 1872.

Tisztelt szerkesztő úr!

Engedje meg t. szerkesztő úr, hogy míg má-
 sok városunk nagyszabású mozzanatait becses lap-
 jában nyilvánosságra hozzák, némelyeket én is
 elmondhassak, melyek ugyan jelenleg, — midőn a
 politikai elvkérdések oly igen is izgatottá teszik a
 kedélyeket — nem oly nagyszerűek, de annál in-
 kább képesek megismertetni, hogy mennyire haladt
 városunk lakossága, de különösen annak notabilitá-
 sa. — Városunkban f. hó 1-én az „örökké jó-
 kedvű“ Molnár László úr rendezése mellett a „ke-
 reskedői ifjúság“ által egy tánczvizgalom rendezte-
 tet, czélul tűzvéni ki a jövedelmi fölösleget a lö-
 völdei táncz helyiség kipadolására fordítani. De meg-
 bukott a tánczvizgalom, és most újra várhat a lö-

völdei táncz helyiség kipadoltatására. De miért bu-
 kott meg? Ime egyszerű az ok! Városunk keresz-
 tény arisztocrátiái kereskedő alatt nem képzelhet-
 nek mást, mint zsidót, hogy mennének ők tehát
 el egy tánczvizgalomba, a mit zsidó „legények“
 rendeznek, vagy ha csak feltehető is, hogy ott
 zsidók is lesznek. *) Más részről meg az izraeliták
 nem mentek, jól tudván, hogy egy társaságban
 városunk keresztény hölgyeivel, az ő számokra
 virág nem nyílik. És így történt, hogy a tánczvi-
 galom estéjén összesen 5, mond öt pár képezte az
 egész koszorút, kik azonban a nagyszerű üresség
 által nem hagyva magukat zavarni, kedélyes mu-
 latságban tölték az egész éjet. Megérdemelnék
 ugyan az illetők mind, kik jelen voltak, hogy
 nevüket felemlítsem, de nem akarván uraságod be-
 cses lapját nagyon is igénybe venni, csak a „szép“
 Szarkánét és kedves hugát Papp Berta úrhölgyet
 említen meg. — De ezek csongrádiak.

Időjárásunk kétségbeejtő. Napjában kétszer,
 háromszor zápor eső, a legrettentőbb zivatarral és
 égháborúval. Apropos égi háború. A napokban
 egy izraelita gyapjúkereskedő a pusztáról éjjel
 hazza jöve, útja Sz. S. úr földjén vivé keresztül.
 Hirtelen roppant zivatar támad. Szerencsére a
 tanya nem messze volt, tehát behajtatott és lovát,
 kocsját az udvaron hagyva, bemenekült a pitvarba.
 Az emberséges kertész megszajnáva a lovakat,
 mondá a kereskedőnek, hogy fogasson ki, és még
 saját fiát is kiküldé a kocsnak segíteni. De
 alig fognak hozzá, midőn fennevezett Sz. S. úr
 Béla fia azt semmi szín alatt megengedni nem
 akarja és a „zsidót“ a tanyától eltiltja. Hiába
 volt minden rimázkodás, kérés, hiába mutatá a
 szegény kereskedő a borzasztóan dörgő eget, ő
 néki a tanyától távozni kellett. Pokoli setéséggel
 uralkodott, és alig haladtak mintegy 200 lépést,
 midőn a legborzasztóbb jégeső keletkezett, a mi-
 ről embernek fogalma van. Mint a szegény keres-
 kedő állítja, ő és kocsa csak az által mentették
 meg életüket is, hogy a lovak a borzasztó időben
 nem akarván menni, a kocsi alatt meghúzhatták
 magokat és ott várak be a reggelt. — Nagyt nőj-
 jön Sz. Béla úr!

Es most egy kis politikát. Városunkban kü-
 szöbön áll a választás, az elvek kérdése oly any-
 nyira személyeskedéssé kezd átfajulni, hogy a bal-
 párt egy pár értelmes emberei a jobboldaliak kö-
 szöntéseit sem fogadják el. Hiába a harag, elég
 ideig volt baloldali követünk, legyen már egyszer
 egy jobboldali is. L. S.

Felhívás.

*A magyar általános földhitel részvény-társulat által
 alakítandó Magyar földbirtokosok hitelegyletbe való
 belépésre.*

A magyar általános földhitel-részvénytársulat,
 hogy a hazai földbirtokosokat a gyorsan igénybe
 vehető, lehetőségig olcsó személyi hitel jótéteme-
 nyében részesítse, „Magyar földbirtokosok hitel-
 egylete“ czim alatt a kölcsönösség és a tagok
 hitelélvezetéhez arányosított egyetemleges kötelezett-
 ségére fektetett hitelegyletet alakít.

Czélja ezen hitelegyletnek: az önségély azon
 módját, mely az iparos és kereskedelmi osztályra
 nézve jótékony hatásának már annyi jeleit adta,
 a mezei gazdasági üzletággal foglalkozókra is
 kiterjeszteni, s ez által azon osztályt, mely foglal-
 kozásánál fogva a jövedelmi forrásoknak az év
 külön szakáiban szerfölött egyenlőtlen folyóvá
 tétele s az időjárás viszonyoktól való függése
 következtében a leggyakrabban van, daczára szil-
 lárd vagyoni viszonyainak, pillanatnyi pénzszük-
 ségnek kitéve, olcsó személyi hitelnnyújtása által,
 anyagi viszonyai megszilárdításában támogatni.

A földhitelintézeteknek feladata a földbirtok
 számára szükséges olcsó betektetési tőkét bizto-
 sítani, — e feladatnak felelnek meg a zálogleveles
 törlesztési kölcsönök. Ellenben a földbirtokosoknak
 a gazdaságuk okszerű kezelésére rövid időre szük-
 séges üzleti tőkét biztosítani, s ez által a föld-
 hitel-részvénytársulat feladatát kiegészíteni czélozza
 az állapítandó hitelegylet.

A „Magyar földbirtokosok hitelegyletének“
 mellékelt szabályai az egyletbe való belépés és a
 hitelengedélyezés módját világosan és szabatosan
 körülírják, úgy hisszük, fölösleges azokat általá-
 nos ismert voltuk miatt, valamint rendelkezésük
 világossága és céljok üdvösségénél fogva bővebb
 indokolnunk, s azon kecségető reménynek
 adunk kifejezést, hogy hazai földbirtokosaink fel-
 fogva és méltányolva kezdeményezésünk hordere-
 jét, minél nagyobb számmal sietni fognak az egy-
 letbe belépni, s azt megalakítva önmaguk javát
 előmozdítani.

A hitelegylet tagjai a hitelegyleti központi
 választmány által megállapítandó összegek erejéig
 rögtön folyóvá tehető, lehetőségig olcsó (1%-al és
 mérsékelt jutalékkal a bécsi nemzeti bank kamat-
 lába feletti) hitellel fognak társulatunk pénztáránál
 rendelkezni, s ez által azon helyzetbe jutnak,

*) Elég sajnós hogy úgy van.

hogy a gazdaságuk okszerű kezelésére szükséges
 üzleti tőkével rendelkezhetnek anélkül, hogy ter-
 mények idő előtt való eladása által magukat a
 terményárak emelkedésében beállható kedvező esé-
 lyek felhasználásából kizárják.

A hitelegyletbe való belépés a mellékelt nyi-
 latkozat aláírásával, s a nyilatkozatnak az előleges
 költségek fedezésére 5 forintban megállapított
 tagsági díjjal együttesen a magyar általános föld-
 hitel részvénytársulatnak leendő megküldésével
 történik.

A magyar általános földhitel részvénytársulat
 gondoskodott arról, hogy a hitelegyleti szabályok,
 ezen felhívás, valamint a belépési nyilatkozatra
 vonatkozó nyomtatványok bárki által megszerez-
 hetők legyenek, s e czélból számos példányok a
 vidéki gazdasági egyletek, pénzügyintézetek, közigaz-
 gatási hatóságokhoz, valamint egyeseknek meg-
 küldettek, — egyébiránt kívánatra mindezen nyom-
 tatványok minden díj nélkül szívesen megküldetnek.

Midőn ezekben a hazai gazdaközönséget, a
 „Magyar földbirtokosok hitelegyletbe“ való belé-
 pésre tiszteletteljesen felhívni, szíves szolgálatainkat
 minden egyéb hatáskörünkhöz tartozó üzle-
 tekre, (zálogleveles törlesztési kölcsönök, hitel-
 vagy tőzsdei műveletek, kamatozó pénzbetétek
 stb.) készséggel felajánljuk.

*A magyar általános földhitel részvény-
 társulat igazgatósága.*

Iskolai jelentés.

A kecskeméti reform. főiskola jogi tanosztá-
 lyában, a nyilvános tanulókra nézve, a folyó 1871/2
 tanévet befejező 2-ik (nyári) félévi
 közvizsgák f. évi július hó 4-től, bezárólag
 13-ig, délutánonként 3—7 óráig, a tantárgyak
 következőleg beosztott napi rendje szerint tartat-
 nak, — jelesül:

F. évi július 4-én a polg. törvénykezési rend-
 tartásból és telekkönyvből, — s törvényszéki or-
 vostonból; — 5-én a statisztikai- és egyházjogtan-
 ból; 6-án az eszjogtanból és magyarjogtörténet-
 ból; 8-án a magyarközjogi- és büntetőjogtan-
 ból; 9-én a közigazgatásból; — 10-én a római
 jogtanból; — 11-én a magyar váltóeljárás- és
 oszt. polgári jogból; 12-én a pénzügytan, — és
 bányajogtanból; — 13-án az általános jogtörténet-
 és oklevéltanból.

A magántanulók vizsgái pedig a folyó
 1871/2 tanév 2-ik (nyári) felét illetőleg, ugyan e
 tantárgyakból, következő rendben fognak megtar-
 tani: — 1. az I-ső jogi tanfolyam tárgyaiból július
 19. és 20. — 2. a II-dik jogi tanfolyam tárgyaiból
 július 21. és 22. — 3. a III-dik jogi tanfolyam
 tárgyaiból július 23. és 24-ik napján. —

Kelt Kecskeméten 1872. jun. 18.

Az igazgatóság által.

Megejtett választások.

Junius 16-ától 22-ig a következő ország-
 gyűlési képviselők választattak meg: Havas Sán-
 dor Körmöczbányán jobb. Úrvári Lajos Oláhfa-
 lun j., Csiki Sándor Egerben szélbal., Tóth Kálmán
 Baján középbal., Falk Miksa Kőszegen j., Horváth
 Boldizsár Szombathelyen j., Ivánka Zsigmond Né-
 methin j., Paczolay János Ipolyságon j., Radó Kál-
 mán Sárvaron j., Zmeskál Zsigmond Szalkai ke-
 rületben j., Halasi Gyula Besztercebányán j.,
 Széll Kálmán Sz.-Gothárdon j., Simonfy Kálmán
 Kőbölkitőn középbal.; Zsidvai József Dorogon k. b.,
 Schwarcz Gyula Székes Fehérváron reformpárti.,
 Juszt Kálmán Stubán j., id. Juszt József Szve-
 csányon j., Erkövi Adolf Batonyán j., Radvánszky
 Károly Szliácson j., Lehoczky Egyed Breznóbá-
 nyán j., Kis Miklós Korponán j., Horváth Elek
 Kiscselen b., Gróf Szapary Géza Szombathelyen j.,
 Hollán Ernő F.-Eöron j., Takács Lajos Körmen-
 den j., Erneszt Sándor Német-Ujváron j., Istóczy
 Győző Rumin j., Dedinczky József Nagylakon j.,
 Ciotta János Fiumében j., Major Pál Zarányon j.,
**Pauler Tivadár minister és Házmán Fe-
 rencz Budán j., Deák Ferencz, Wahrman
 Mór, Tavaszgy Endre, Steiner Gyula, Rado-
 cza József Pesten j., Gróf Ráday Gedeon Ara-
 don j., Kerkápoli pénzügyminiszter Temesvárott j.,
 Szende Béla Lugoson j., Marx Antal Moraviczán j.,
 Szi tányi Bernát V.-ág-Beszterczen j., Urbanovszky
 Ernő Bicsén j., Mádai Lajos Czaczán j., Uhlárik János
 Illaván j., Hegedüs János M.-Óváron j., Hoffmann
 Pál Nagy-Martonon j., Karácsonyi Quido gróf
 Csákován j., Janicsári Sándor Rékason j., Szilágyi
 Desző és Kemény Gábor Gyulafehérváron mind a
 kettő j., Nedveczki István Ritbergen j., Fröhlich
 Uj-Aradon j., Gorove István Beeskereken j., Balogh
 János O-Besenyőn j., Trefort Agost Sopron-
 ban j., Dániel Ernő B. Sz. Györgyön j., Onossy
 Mátyás Orczifalván j., Szende Béla másodizben
 Oraviczán is megválasztott j., Bésán Mihály
 Facseten j., Liptay Béla báró Zombolyán j.,
 Bogdán Vincze N. Sz.-Miklóson j., Dániel Pál
 Zichyfalván j., Dániel Ernő Sz.-Györgyön j., Dá-
 niel Béla Komlóson j., Huszár Imre Billeten b.,**

Nikolics Sándor Párdányon b., Kvassay László Varinon j., Barczai József Kassán j., Csengery N. Kanizsán j., Kubinyi Árpád A. Kubinban j.; Joannovics György Bogsánon j., Szögyény László Bodajkon j., Úrményi Lövön j., Majoros Zentán szélbal. Horváth Mihály Szegeden j., Bittó Kálmán Galantán j., Szabó Imre Csáktornyan j., Csillag László Z. Egerszegen j., Molnár Pál Lendván j., Tolnay Károly Keszthelyen j., Perczel Béla Bonyhádon j., Molnár Antal, Lukács Béla Szamosújváron, mind a kettő j., Janicsári Szilárd Ráczalmáson j. Palkovics Károly Sopronban j., Tóth Bálint Csornán b., gróf Zichy N. Bajom j., Duóvics Ernő Bazinban b., Györfy Gyula N. Váradon b., Tormási Mihály Hidegkúton j., Palkovics Károly Eszterháza j., Bittó István Szerdahelyen j., N. N. Malaczkán. b. Kállay Ödön Szegeden b., Péchy Tamás Szikszón b., Barczay József Zsadányon j., Divald Adolf Ujbányán j., Csengery Antal Kanizsai ker. j., Kerkápoly Topolcán j., Szluha Bence Szegszárdon b., Zmeskál Mihály Árvában j., ifj. Keglovich György Csákváron j., Salamon Lajos Várlon b., Madarász József Sárkereszten b., Pulszky Agost Szécsényen j., Forgách Antal Losoncson j.

Összesen megválasztott június 21-én délig 124 követ. Ezek közül: 102 jobb, 22 baloldali; a jobboldal nyert 23 kerületet, veszett 5 kerületet; tiszta nyeresége a jobboldalnak 18 új kerület.

Törvényszéki tárcza.

A helybeli kir. törvényszék 1872. június 18-án tartott nyilván. ülésében következő polg. perek adatok elő: 1333. p. 1872. Horváth Ferencnek, Holló Gábor és Holló Francziska elleni adóssági pere. 1402. p. 1872. Molnár Imrének, Bojár József elleni adóssági pere. 1448. p. 1872. Seres István közgyámnak, Zsigó István és József elleni illetékben kifizetett összeg visszafizetése iránt indított pere. 1698. p. 1872. Schwarcz Józsefnek, Toldi István elleni adóssági pere. 3455. p. 1872. Seres Lászlónak, Veréb János elleni adóssági pere. 4623. p. 1872. Vinke Pál s társának, Káplár András elleni tulajdonjog iránti pere. 4677. p. 1872. Kis Istvánnak, Bozó Mátyás és neje elleni illeték-telen kifizetett összeg visszafizetése iránti pere. 4945. p. 1872. A m. kir. közalapítványi ügy igazgatóságának, Pósa Károly és társa elleni adóssági pere. 4948. p. 1872. Pfeiffer Jakabnak, Grósz Sándor elleni 2000 füzér kukorica iránti pere. 4979. p. 1872. Varga Mihály s társainak, Varga Mátyás elleni tékozlás kimondása iránti perük. 5338. p. 1872. B. Kiss Mihálynak, Kun Gergely elleni adóssági pere. 5617. p. 1872. Or. Tarjányi János Antalnak, Tarjányi József elleni tékozlónak leendő kimondás iránti pere. 5627. p. 1872. Papp Lászlónak, ör. Erdélyi János elleni adóssági pere. 5455. p. 1872. Szarvas Francziskának, Magyar József elleni pere. 5509. p. 1872. Petrik Agnesnek, Csenki Ferencz elleni pere. 5534. p. 1872. Kerekes Sárának, Tóth Imre és neje elleni pere. 5597. p. 1872. Szabó Istvánnak, Terjék Ferencz és Mészáros János elleni pere. 5628. p. 1872. Biró Ferencznek, Türei András elleni pere. 5631. p. 1872. Solymosi Imrének, Ipacs Mátyás Pál elleni pere. 5693. p. 1872. Szivos Lidiának, Szivos János elleni pere. 5708. p. 1872. Erdős Miklósnak, Marozsi Lidia elleni pere. 3604. p. 1872. Br. Wodiáner Móríc és Albertnek, Schweiger Fülöp elleni adóssági pere. 5629. p. 1872. Pajkos Modolnak, Trombitás Gábor és Francia Erzsébet elleni kisebb hatalmaskodási pere. 311. p. 1872. Kovács Antal s érdektársainak, Szabó István elleni kártérítési pere.

A kecskeméti kir. törvényszék 1872. évi június 25-diki nyilván. ülésében előadandó polg. perek. 581. p. 1872. Szabó István és Schwarzmayer Ignácznak, Bódogh Sándor elleni felhívási pere. 1391. p. 1872. Csáki Magdolának, ifj. Bánhidly László elleni pere. 4330. p. 1872. Brückler Mihálynak, Bali Mihály és Rác Anna elleni pere. 4621. p. 1872. Tóth István és társainak, Schwarcz József és társa elleni pere. 4670. p. 1872. Csizmadia Borbálának, Deli Alajos elleni pere. 4698. p. 1872. Gondi Ferencznek, Gujás Mária. Kerekes Ferenczné elleni pere. 5655. Garaczi Sándor és érdektársainak, Garaczi Pál elleni pere. 6039. p. 1872. Seres Istvánnak, Zsigó István s társa elleni pere. 228. p. 1872. Pásztor Józsefnek, Szabó László elleni pere. 4304. p. 1872. Szalay József és társainak, Vaikó Pál elleni pere. 5092. Reszeli Ferencz és társainak, Dabizs Ferencz elleni pere. 313. p. 1872. Dora Tóth Rozália, Nagy Dávidnének, Fekete Ferencz és Csonka Julianna elleni pere. 4085. p. 1872. Budai Balázs és Vörösmarti Máriának, özv. Vonyó Istvánné és Örd. Gyenes Ferencz elleni pere. 4663. p. 1872. Mező Lajos, Kun-Szent-Miklós város pénztárnokának, Balla István és Pál elleni pere. 5826. p. 1872. Sánta Józsefnének, Poór Sándor és társa elleni pere. 5885. p. 1872. Kovács Máriának, Mester Sándor és társa elleni pere. 5894. p. 1872. Ifj. Cserép Antalnak, Pál Sándor elleni pere.

5954. p. 1872. Schweiger testvéreknek, Sutús Sándor elleni pere. 5481. p. 1872. Csorba Imrének, Szabó István és Schwarzmayer Ignác elleni pere. 5603. p. 1872. Kecskemét sz. kir. városnak, özv. Drégeli Istvánné és társai elleni pere. 5828. p. 1872. Józsa János és társának, Kőkény János elleni pere.

Fölvívás.

Városunk egyik jobb családjából származó anyja és 4 gyermeke egy év óta küzdenek az éhség és nyomor ellen. Kérjük ennél fogva a könyörületes és felebaráti szeretetet ismerő polgártársainkat, de legelső sorban a jótékony nőegyletet, segítsenek e szegény család nyomorkönyeit felszárítani és azt az éhhaláltól megmenteni. Bármily csekély pénzbeli segélyezést köszönettel fogadnak nyilvános számadás terhe alatt: a „Kecskeméti Lapok“ szerkesztősége, Szeless Kálmán és Klingert Vilmos urak; természetbeni élelmi szerek pedig az inség által sujtott anyja, a Magas-utczában özvegy Pápainé asszonyság házában — Decsi János ügyvéd úr háza előtti lakásán. Szerk.

Tekintetes Domián István orvos úrnak
Kecskeméten.

Legyen szives a „Kecskeméti Lap“-ban közzétetni e néhány sort.

Alolirottak, mint kecskeméti lakosok, szenvedő lakostársaink érdekében emberiségi jó szándékból ezennel tudomásra hozzuk, hogy Baranya-megyében fekvő Harkány fürdő-helyen levén ez időszertint idült bajunk gyógyítása végett: e fürdőnek igen sikeres hatását tapasztaljuk, valamint saját magunkon, úgy a más helyekről itt levő betegekben.

Máj-, lép-bajok, köszvény és rheumatikus fájások, nemibajok itt bámulandó gyors javulást találnak.

A kik netán ezek valamelyikében, vagy ezekhez hasonló bajokban szenvednek: ajánljuk Harkányba eljöveteleket, hová vagy Pesten át Mohácsig, s innen Villányig vasúton, gőzhajón, vagy csupán vasúton Szeged, Zombor, Érsek felé szintén Villányig történhetik az utazás, Villánytól még aztán két óra tengelyen Harkány.

Kelt Harkányban, 1872. jun. 9.
Fekete Kálmán. Barta Pál.

Az országgyűlési képviselők választására egy kiadatott:

a) a felső kerületben 1623. b) az alsó kerületben 1443. és pedig: I. a felső kerületben: birtok czímen 1273; ipar 99; gyár 2; kereskedő 31; jövedelem 58; értelmiség 135; régi jog 5; összesen 1603. mert: jegy visszavétezt 14; tévesen beiratott 6=20. Fő összeg 1623. II. az alsókerületben: birtok czímen 1224; ipar 31; gyár 2; kereskedő 25; jövedelem 27; értelmiség 69; összesen 1378. mert: jegy visszavétezt 59; tévesen beiratott 6=65. Fő összeg 1443.

Hiteles és biztos ígéretek.

Beke Ferencz uram, ha kell, meg mer esküdni is, hogy ő neki már megígérte a polgármester úr, miszerint követte választatása esetén azonnal kihalattat Matkóból 12 holdat Beke uram földje lábujában, mi csak arra figyelmeztetjük hies kortes Beke uramat, hogy kérjen magának inkább a polgármester úr földjéből, mert az a kurucz egri káptalan, mely Matkónak birtokosa, még pört talál ellene indítani. Dege József uram pedig mind a 20 körmét leszedeti, ha Pusztaszert és Matkót a baloldali választók között, de csak is ezek között, fel nem osztják, a mint a polgármester úr lesz az országgyűlési képviselő.

Még is csak van eszök ezeknek a furfangos korteseknek, mert mindig azt ígérik, a mi nem az övék, hanem egy olyan egyéné, a kit az ő ígéretek semennyiben sem kötelez. Ugyan édes választó polgártársaim, fogjanak fülnön már egy ilyen földosztó kortest, és követeljük, hogy a magából is ígérjen és adjon már valamit, ő megkárpotoltassa magát az által, a kinek részére korteskedik; majd meglássák, úgy fog azontúl az ígéretekkel hallgatni, mint nagy bójtben a brúgó.

Nyilatkozat.

A „Kecskeméti Lapok“ 23-ik számában foglalt azon figyelmeztetésre vonatkozólag, hogy most bárkinek is alkalma van e város területén birt akármilyen rossz házat 300 ezüst forintért nekem eladhatni; — van szerencsém tudatni, miszerint nálam eddig a fölvívás daczára is egyetlen egy eladó sem jelentkezett; — s egyúttal, — tekintve, hogy annak oka, miszerint a figyelmeztetésnek semmi sikere nem lett, abban is rejthetik, mert

arról az érdekelt kevésbé vagyonos osztály a „Kecskeméti Lapok“-ból kéllőleg nem értesült — följogositom a „figyelmeztetés“-t beküldő urat, mikép a zöld kútnál dobszó mellett tudathassa a néppel, hogy én bármely házat, mely után szavazó jegy adatott, — mert csak arról volt szó — 300 forintért megvenni kész vagyok, — biztosítván s t. cz. urat, miszerint adott szavamat a követválasztás napjáig mindenkor beváltandom. Kecskemét, 1872. Junius 14-én.

Muraközy József.

Szerkesztői subrosa.

Kérem a helybeli t. cz. közönség azon részét, kik a szerkesztőséggel levél útján bár mit tudatni ohajtanak; de különösen ifju barátimat, kik verseik közlését kívánják, sziveskedjenek a szerkesztőséghez czimzett leveleket, egyszerűen, akár Gallia úrhoz, akár a reáliskolai bedelushoz beadni; így a fölösleges kiadások is megkiméltetnek s az iratok is biztosabban kezemhez jutnak Szerk.

Meghívás.

A t. deákpárti választók Junius 23-án, vasárnap délután 6 órára az Olvasókönyvtárban tartandó nagy gyűlésre tisztelettel meghívotnak

a deákpárti központi bizottság által.

Irodalom és művészet.

* Uj lapok. „Alföldi Figyelő“ czim alatt új heti lap indult meg Szentesen e hó elején, vegyes tartalommal, mely főleg az alföldi viszonyokkal ígérkezik foglalkozni. Szerkeszti Horváth József. Ara egy évre 4 forint.

* „Fejérmegyei Közlöny“ czim alatt pedig Székesfehérváron jelenik meg egy vegyes tartalmú társadalmi heti lap, Forster József szerkesztése mellett. Ara egy évre 4 forint.

* A „Testvér“ czimű politikai napi lap június 18-iki számában kijelenti, hogy a „Szabad Egyházba“ fog beolvadni s így az egyesült lapokból új életre ébred a „Szabad Sajtó“ czimű lap.

* Toldi Ferencz veterán írótl „Életem legnevezetesebb éve“ czim alatt egy életrajzi munkát fog közölni a jövő negyed elején a „Fővárosi Lapok.“ A legnevezetesebb év alatt az irodalmi nagy férfiu azon évet érti, melyet Czegléden töltött, s melyben a magyar nyelvet tökéletesen megtanulta. Reánk nézve is legnevezetesebb éve tehát ez.

— A „Kikelet“ czimű költeményfüzér második kötete Hajgatótól megjelent és sok élvezetes órárt ígér az olvasó közönségnek, azért azt a legmelegebben ajánljuk az olvasó közönség figyelmébe.

Helybeli újdonságok.

— **Tótágast, erkölcsi önértet!** N. M. Bécsben végzett, most hazajött orvos úr pályáját azzal kezdte, hogy míg az első kerületben lakik, a II-ik kerületben iratta magát a választók közé, mi ellen természetesen a II-ik kerületből felszólalás tétetett, N. M. úr egy ad hoc készült szerződéssel akarja igazolni, hogy B. Vilmos úrnál — e tisztelt úrnál, ki a család részesévé nem pirult szegődni — lakik. Midőn a bizonyítás nem elég meggyőző erejű volt, Junius 11-én a központi bizottság előtt azzal bizonyította, hogy ő Bosányi úrnál lakik, miszerint M. Julis intézetéből való barátnéját is ugyanezen szállásán fogadta be egy éjre, mit az illető kisasszony is bizonyítani fog!! Elég jó ajánlat az orvosi pályára, ha így halad, még viheti valamire. Bizony bizony Sodomát-Gomorát fogunk, ha még több ilyen összeírás és fölszólalási eljárás történik városunkban.

— **Helyreigazítás.** Mult számunk újdonsági rovatában „Idyl“ czim alatt közlött újdonságunk azon kifejezését, hogy „K. A. szélbali kortesvezér“ — Szappanyos István úr kívánatára és azon felvilágosítása folytán, miszerint „K. A. nem szélbali kortesvezér, hanem középballi, miután a szélbal olyan embert be sem fogadna,“ — ezenel visszavonjuk és oda igazítjuk, hogy mint középballoldali kortesvezér ingadozott a harfa kíséret előtt, és mint ilyen vezette június 9-én éjjel azon diszes képviselő urakból álló csoportot, kik több becsületes úri ember ablaka alatt éjjeli macskakarom mondani disznó-zenét adtak.

* **Ráday neve s egy birkatolvaj.** A félegyházi határban valami jó madár 12 birkát lopott el egy tanyáról, néhány héttel azelőtt, hogy Ráday Félegyházára ment Balajthy Imre követjelölt kíséretében, e hó 2-án, — mit hallván az ismeretlen birka-tolvaj, ijedtében a 12 birka helyett tizenhárom vitt vissza jún. 1-én

virradóra, s midőn ezt Rádaynak elbeszéltek, — mondják — jót nevetett rajta, — míg Laucsek mosolyogva jegyzé meg, hogy kiszoritana ő még ottól a magyartól többet is.

○ **A közelebbi szini idény alatt** előadások tartására a hatósági engedély Völgyi György úrnak adatott. Örülünk rajta s tapintatos eljárásáért a kapitányi hivatalnak köszönetet mondunk. Már a mult télen előnyösen ismertette meg magát Völgyi úr, mint humánus, rendszerető és tapintatos igazgató, — társulata azonban akkor gyenge volt; jövőre, mint ezt biztos forrásból mondhatjuk, sokkal rendezettebb s fixizetésre szereződött tagokból álló társulattal jö hozzánk. Reményljük, hogy a jövő saison sokkal kedvezőbb lesz rá nézve, mint a tavali volt.

— **Wittmann**, élelmes cukrászunk vendégeinek mulattatására saját zsebje rovására szerződött az első bandával, hogy a külső sétaterén hetenkint mulattassa a megjelenő közönséget; elvárjuk az első banda derék karmesterétől, hogy ő is figyelemmel leend az öt becsülő közönség, és az ő javát is előmozdítani akaró Wittmann úr irányában.

* **Gyászhir.** Gyárfás István szabadkai kir. ügyész urat, s a „Jászkúnok története“ jeles műirőjét súlyos csapás érte, elvesztvén édes anyját, szül. Páli Zsuzsanna asszonyt, ki élete 71-ik évében jun. 13-án hunyt el Halason. Béke poraira!

— **Hábel János** nénem asszony, Kovács Pálné asszonyság második felesége, szavazati jegyét 5 forintért eladta; ez azonban korántsem az ő hibája, hanem az összeíró bizottságé, minek adnak a vénasszonynak szavazati jogot s miért nem utasítják őt a rokkához vagy mosogató tálhoz.

— **Hir szerint** élvezetes napnak nézünk elébe. A jövő vasárnapon, f. hó 23-án, Jókai, Vidats és Simonyi urak megígérték, hogy előadásokat fognak tartani a helybeli óh nép körében. Jókai testgyakorlati és elméleti előadást fog tartani a felett, hogy miként bukháuk el az ember kétszer egymástán kövezett városokban is a nélkül, hogy az orrát betörje. Vidats nemzetgazdasági szempontból fejtegeti, miszerint őt ezentúl mindenütt megválasztják képviselőnek, ha neki sikerülend olyan vasboronát feltalálni, mely minden jobb oldali választót leboronál. Simonyi pedig alchimiai és chemiai kísérletekkel bizonyítandja be, miszerint ő képes az ezentúl bekövetkezendő választásoknál keresztül vinni, hogy mindenütt baloldalt válasz-

szanak s hogy az eddig jobb oldali követek csak az ő nagylelkiségének köszönhetik megválasztatásukat;*) mert ő neki hatalmában áll egy baloldali választóból annyit csinálni a mennyi tetszik t. i. a fényképész géppel. Az előadásokat görög tűz fényénél összeállított nagy csoportozat fogja bezárni, melyben Simonyi mint a fényképgépen nyargaló hős fogja a közép pontot képezni, Jókai és Vidats pedig jobbról balról tótágast állnak mellette. Előadás után nagy rokkadászatot fognak improvizálni.

— **A földmivélés-, ipar- és kereskedelmi ministeriumhoz** több oldalról érkezett jelentések szerint a Phyloxera vastatrix nevű rovar, mely a szőlőgyökereit pusztítja, jelenleg Franciaországban nagyobb mérvű károkat okoz. Miután a rovar petéi a szőlővesszőkkel könnyen elvitethetnek, szükségesnek tartom a szőlőmivélő közönséget figyelmeztetni, hogy ez idő szerint szőlővesszőket Franciaországból behozni veszélyes. A vesszők behozatalánál Olaszországból is a legnagyobb ovatossággal szükséges eljárni. — Részemről megtettem a kellő lépéseket, hogy a jelzett fenyegető baj elhárítása céljából a kellő tilalmi szabályok mielőbb alkalmazást nyerjenek. *Szlávy m. k.*

62.) Ezen ministeri kegyes leiratban, a szőlő pusztító rovar iránt adott figyelmeztetés, s annak hazánkba behozhatását gátló tilalmi szabályok felállítása és életbe léptetése tudomásul vétetvén, köszönettel fogadtatik, — közönségesítés végett másolatban a „Kecskeméti Lapok“ tek. szerkesztőségével közöltetni, eredetije levéltárba tétetni határozatlik. Kelt N.-Kőrösön, a Kecskemét vidéki Gazdasági Egylet választmányának 1872. évi május hó 20-án tartott üléséből. Kiadta: Cserekyei Károly, egyl. jegyző.

○ **Keményfi már megint Hartman.** A lapok írják s mi elhiszszük neki, hogy a városunkból csak nem rég elköltözött Keményfi Pál úr njra felvette eredeti családi nevét, a „Hartman“-t. Rá pedig azon körülmény esá bithatta, hogy a bánáti svábok, kik között egyik kerületben mint követjelölt lépett föl — így majd szivebben szavaznak reá.

* **Egy régi rablás.** Özv. Sulányi Ádámné, tiszavárkonyi lakos, 1849-ben Tisza-Inokán lakván, ott említett év őszén kirabolatott Serki Gá-

bor és Botlik Mihály által; azonban a tettesek földériteése egész mostanáig nem sikerült. Csak legújában földériteettek föl a bűnösök s a vizsgálat a nagy-körösi kir. járásbiróság által már be is fejeztetvén, áttétetet további eljárás végett a kecskeméti kir. ügyészséghez, hová a régi rablók is átkísértettek, s most várják ítéletüket. A bűnyben hivatkozás tétetik még két kecskeméti tanúra, kiknek kihallgatása még a vizsgálatnak hihetőleg tovább folytatását eredményezi.

Videki ujdonság.

— **A színügy pártoló közönséghez.** Országszerte általánosan nyilvánván azon ohajtás, hogy a magyar színészet nyugdíj alapjának növelése érdekében adakozásra felhívó izek, melyekkel 10,000 példányban batorkodtunk felkeresni a magyar színügy pártolót, az annál fényesebb eredmény tekintetéből még egy ideig hagyasanak a gyűjtőknél, — azok beküldésének határidejét — a közkívánat folytán — f. é. június 30-ig meghosszabbítani kötelességünknek tartjuk, és hazafiúi bizodalommal kérjük az illetőket, hogy az aláírási izeket, a főlebb kitűzött napig — az ellenőrzés eszközölhetése végett — még az esetre is okvetlenül visszaküldeni méltóztassanak, ha talán fáradozásaikat nem koronázta volna az általuk remélt siker. Kelt Pesten, 1872. május 1-sőjén. *A színészközelzet központi kormányzó tanácsának elnöksége.*

— **Meghívás** a K. K. Félegyháza városi dalárda által folyó 1872. évi július 7-én a lövöldében tartandó nyári mulatságra, melynek tiszta jövedelme a dalárda alaptökéjének gyarapítására fog fordítatni. Belépti-dij: 1 frt. Családijegy 3 frt. Kezdeté 7 órakor. Jegyek előre válthatók: Vargha István vaskereskedő s dalárdai pénztárnok úrnál. Bemennetkor a jegy előmutatandó.

* **Nagyszerű alapítvány.** Wenkheim Krisztina grófnő, a jötekonyságairól hazaszerte tisztelt honleány, június 8-án esküdött meg gróf Wenkheim Frigyes úrral Új-Kigyóson, mely nap emlékére különféle jótékony czélokra összesen 123,700 frt. alapítványt tett. E nemes és nagyszerű tény kétségtelenül emlékezetre méltóvá teszi mind az esküvő napját, mind a grófnő nevét.

Felelős szerkesztő: **Dr. Dékány Ráfael.**

H I R D E T É S E K.

1734
1872

Árverési hirdetmény.

A kecskeméti kir. törvényszék telekkönyvi osztályának részéről közhírré tétetik, miszerint Hacker Móricz felperes részére 225 frt. töke követelése és járuléka kielégítése végett, végrehajtást szenvedett alperes S. Kovács Gáspár és Benkő Juliánának bíróság lefoglalt a kecskeméti 1888. számú telekkönyvben 2158. részlet szám alatt foglalt s nevük alatt beirt 1891 frta becsült házbirtokukra a nyilvános árverés elrendeltetett és árverési határidőül 1872. évi Július 4. és szükség esetében 1872. évi Augusztus 5-ik napjának mindig délelőtti 9 órája a telekkönyvi hivatalban akként tüzetett ki, hogy első alkalomkor az árverés alá bocsájtott ingatlan-ság becsáron alul el nem adható.

Venni szándékozó tartozik a becsértéknek 10%-át készpénzben vagy értékpapirban bánatpénzül az árverési kiküldött kezeihez letenni, különben az árverésben részt nem vehet.

Az árverési feltételek, melyek az árverés előtt felolvastatnak, az árverést megelőzőleg mindenki által a telekkönyvi hivatalban megtekinthetők.

Felszólittatnak azon jelzalogos hitelezők, kik nem ezen telekkönyvi törvényszék székhelyén avagy ennek közeliben laknak, az iránt, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésük végett, a törvényszék székhelyén megbizottat rendeljenek, és azok nevét s lakását az eladásig jelentsék be, mert ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok által fognak képviseltetni.

A perrendtartás 433. és 466. §§-hoz képest felhivatnak mindazok, kik a fentebb kijelölt javak iránt tulajdonjogi vagy más igényt, vagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy kereseteiket a hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt ezen telekkönyvi törvényszékhez adják be, különben azok az árverés foganatosítását nem gátolhatván, egyedül a vételár fölöslegére fognak utasíttatni.

Kelt a kecskeméti kir. törvényszék telekkönyvi osztályának 1872. évi Május 29-én tartott üléséből.

Hirdetmény.

A kecskeméti takarékpénztári egyesület választmányja értesíti a t. cz. közönséget, miszerint váltó kölcsönöknél, folyó évi Július hó 1-ső napjától kezdve, kamatokra 6%, dijjakra az eddigi szabálytól eltérőleg 3% helyett csak 2%-et számít. Kelt Kecskeméten, 1872. évi Jun. hó 20-án tartott választmányi ülésből.

Papp Mihály,
aligazgató.

Hímen.

Witz Emma és Witz Antal
tisztelettel értesitik rokonaikat és ismerőseiket eljegyeztetésükről.

Nyomatott Kecskeméten, Tóth Lászlónál. 1872.

Hirdetmény.

A kecskeméti róm. kath. egyház tulajdonához tartozó, s a nagy piacon levő Dimóféle, építés alatt álló épületben levő hét bolti helyiség — mindenik mellette levő raktár- s alatta pinczével — haszonbérbe léssen kiadandó; melyekre az árverés e folyó 1872-ik év Július 1-ső napján délelőtti 9 órakor az egyháztanács terében fog megtartatni.

A haszonbérleti idő kezdetét veendi e folyó év Október 1-ső napján.

A feltételek a gondnoki hivatalban megtekinthetők.

Kelt Kecskeméten, 1872. Jun. 9.

Farkas Gergely,
főgondnok.

2—3